

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

TRUYỆN THIẾU NHI

NƠI TÀU LƯỢN GÂY CÁNH

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

MỤC LỤC

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

NƠI TÀU LƯỢN GÃY CÁNH

*

**NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996**

MỤC LỤC

- 87- Chiếc cần câu lột mặt nạ
kẻ tu hành rởm
- 88- Tai nạn sau bài "công phá"
- 89- Cậu bệnh nhân rồi việc...
bày trò
- 90- Cuộc thi bất ngờ và độc đáo
- 91- Nơi tàu lượn gây cánh
- 92- Những hiện tượng khả nghi

Trong khi đó, Tùng "khếnh" đạp xe hộc tốc trên đường hòng đuổi theo chiếc xích lô chở tên gáy nhẵn. Nhưng chiếc xe đã biến mất, chẳng thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Cậu út ngẫm nghĩ : "Nó đâu nhỉ ? Bằng ấy thời gian, mà đường này không có ngã tư nào, nghĩa là nó chưa thể đi xa hơn hoặc rẽ đường khác. Không lẽ nó lại vòng ngược lại ?". Tùng thân thờ một lúc rồi của xe quay trở lại, vừa đi vừa quan sát tất cả các xe xích lô trên đường. Đoạn đường này là đường đôi hai chiều, cách nhau một bờ via chắn ở giữa, thỉnh thoảng mới có chỗ rẽ sang. Nhìn một chiều ngược lại, cậu không thấy bóng dáng một chiếc xe xích lô nào đi trên đường cả. Như vậy, khả năng chiếc xe "quay ngược lại là rất ít. Vậy thì nó rẽ vào đâu ? Hay là tên nhà sư rởm đã xuống xe

rồi. Cũng không phải, vì nếu có xuống xe, thì mình phải nhìn thấy chiếc xích lô không chứ, mình còn nhớ như in người đạp xe xích lô mặc chiếc áo bộ đội cơ mà, cả chiếc xe sơn màu nhũ trắng nữa.

Tùng lại quyết định quay sang chiều đường bên kia, con đường hướng chiếc xe đi lúc này. May mắn, trước đây ít phút, có một chiếc xe phun nước rửa đường vừa đi qua, mặt đường ướt đầm nước. Tùng nảy ra một ý định: nhìn vết bánh xe ở những chỗ rẽ để tìm dấu chiếc xích lô, vì xe cộ các loại đang đi trên đường ướt, rẽ vào đường khô, thế nào cũng để lại vết bánh lốp. Thế là, cậu cứ dán mắt nhìn xuống đường ở những khúc rẽ, lùi lùi đạp chậm chậm, chăm chú và xét nét. Trên mấy lối rẽ vào khu tập thể cao tầng bên đường, có rất nhiều vết bánh xe đạp, nhưng cậu không thấy một vết xe xích lô nào cả. Tùng đã để ý quan sát rất kỹ để phân biệt dấu lốp xe xích lô và xe đạp khác nhau như thế nào. Theo cậu, xe xích lô có ba bánh, nên hai bánh xe trước bao giờ cũng song song và cách đều nhau, vết bánh xe xích lô hiện rất rõ điều ấy, cho dù xe có đi ngoằn ngoèo thế nào chăng nữa. Thậm chí, có thể nói, càng ở những đoạn xe cua rẽ, càng dễ nhận và phân biệt vết bánh xe xích lô hơn.

Song, đi suốt một quãng dài, qua năm, sáu đường rẽ, Tùng vẫn chưa phát hiện thêm điều gì. Đến đường rẽ thứ bảy, thì kia rồi, một vết bánh của xe xích lô rõ ràng, còn mới nguyên, chưa kịp khô và chưa bị các bánh xe khác đè lên. Hai vệt bánh song song, cách đều nhau, ở giữa là vết bánh sau của xe xích lô. Cho dù chưa thể dám kết luận chắc chắn đó là vết của chiếc xe xích lô chở gã tu hành róm, nhưng Tùng "khẽ" phẩn khởi hẳn lên. Cậu cua xe, quẹo ngay vào đường ấy, đành truy tìm theo phương pháp... tù mù, cầu may vậy !...

87

CHIẾC CÁN CÂU LỘT MẶT NA KÊ TU HÀNH RÓM

Cùng trong thời gian ấy, tại nhà Minh "tổ cú", bảy trình sát nhà ta đã tề tựu đầy đủ, sốt ruột chờ tin tức của cu út "khẽnh". Oái oăm thay, bé Long sau khi nghe điện

thoại, nhấn lại cho ông anh lời anh "khểnh", lại quên khuấy đi mất cái tên "Giảng Võ", mặc dù trước đó, Tùng đã cẩn thận bắt cậu bé nhắc lại đến ba lần trên máy lời mình nói. Minh đứng ngồi không yên, cứ đi đi lại lại, sốt ruột hỏi lại cậu em :

- Bé Long, thử nhớ lại lần nữa đi, anh Tùng bảo hiện giờ anh ấy đang ở đâu ?...

- Em quên rồi ! Chỉ nhớ anh ấy bảo "đã tìm thấy kẻ gian" thôi...

Minh vò đầu bứt tai mà không câu nổi với cậu em. Làm sao mà trách được nó, với trẻ con chuyện hay quên, mãi chơi rất thường tình. May mà nó còn nhớ mà nhấn lại, dù không đầy đủ, cho mà biết đấy.

Thấy mặt mũi các bạn lộ vẻ bồn chồn, lo lắng, Tuyết Mèo con động viên :

- Các cậu cứ bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi, truy lùng trong thành phố như tìm kim đáy bể mà thấy được tên nhà sư ròm, là mừng rồi. Thế nào Tùng "khểnh" cũng điện về lần nữa, tớ biết, tính cậu ấy chắc chắn và cẩn thận lắm. Tất cả cứ sẵn sàng tư thế đi. Có lệnh là lên đường ngay !

Những phút ruột gan như lửa đốt lại tiếp tục. Sơn "sọ" chợt nhìn thấy đoạn dây thừng ni-lông cuộn dưới gầm giường, nhớ tới trận kéo xe bỏ hơi tai trên đường trong chuyến đi pích-ních, cậu muốn nói chuyện gì

đó cho không khí đỡ căng thẳng, quay ra hỏi Tuyết Mèo con và Sáng "lợn" :

- Trong khi chờ đợi, để khỏi sốt ruột, tớ tranh thủ hỏi hai cậu : hôm trước, trong trò chơi kéo xe "khỏe quân", các cậu làm thế nào mà xe bỗng nặng thế ? Chuyện các cậu nói "vận công để tăng sức nặng", cũng đúng, trong võ thuật có đấu, nhưng phải là bậc cao thủ thâm hậu võ công lắm mới thực hiện nổi, khổ công tập luyện ít cũng phải 15 năm mới làm được. Thế các cậu làm thế nào ?

Mèo Con cười, hai cái lúm đồng tiền hằn xuống :

- Đơn giản lắm ông võ sư ạ, chẳng có vận công vận cán gì cả. Đùa một tí cho vui thôi. Hôm đó, chúng tớ bần nhau... bóp mớm phanh xe đạp lại. Thế thôi !

Cả bọn nhướn mày nhìn nhau. Quá là cô nàng đa mưu láu cá. Bỗng, ngay lúc ấy, có tiếng chuông điện thoại réo. Tuyết Mèo con tranh ra cầm máy.

Đầu dây bên kia, giọng Tùng "khểnh" khẩn cấp :

- A lô ! Mèo Con đấy à, Tùng "khểnh" đây. Tên gian đã được xác định, chính xác là gã tu hành ròm. Các đặc điểm nhận dạng đều trùng khớp. Hiện hấn đã cải trang, đang ngồi trên ghế đá thứ 5 dưới gốc dương liễu bên hồ Giảng Võ. Có đủ bằng chứng để bắt rồi. Tớ đang phụng bám sát hấn ở đây.

Đề nghị các cậu tập trung lực lượng đến ngay lập tức. Khi đi, nhớ kiểm ngay mang theo cho tớ một cái cần câu có lưỡi câu chùm. Hết sức khẩn trương nhé. Bye ! Bye !

*

Sau cú điện thoại của Tùng "khềnh", không khí như sôi động hẳn lên. Quang "sọt" chạy ngay về nhà lấy cái cần câu, cùng cả nhóm khẩn trương lên đường.

Lại vẫn bốn chiếc xe đạp mi-ni "cứu hỏa" hôm trước đi pích-ních. Sáng "lợn" đèo Tuyết "mèo con", Sơn "sọt" đèo Hạnh, Quang "sọt" đèo Minh "tổ cú", riêng Sơn "mặt già" đi một mình một xe, có trách nhiệm mang chiếc cần câu. Bảy trình sát phóng như bay, hướng về khu nhà Giảng Võ. Vừa đạp, Sáng vừa hỏi :

- Không biết cu "khềnh" bảo mang cần câu đi làm gì nhỉ ? Xác định đúng là nó rồi thì báo công an bắt luôn chứ còn đợi gì nữa. Hay là nó muốn tranh thủ "làm" mấy con cá? Ban nãy cu cậu chẳng nói gã sư rôm đang ngồi bên bờ hồ là gì, chắc ở đấy nhiều cá lắm...

Tuyết ngồi sau Sáng giục lên :

- Đạp nhanh đi ông ạ, đến nơi khắc biết. Cậu còi lăm mưu nhiều kế, bảo mang cần câu nhất định là có việc đấy chứ cá với mủ gì. Tớ cho là cậu ấy dùng làm phương tiện nguy trang để tiếp cận tên kia cho khỏi bị nghi ngờ đó thôi...

Sơn "mặt già" đạp xe ngay bên cạnh, góp thêm :

- Có lý, có lý ! Cu "khềnh" là chúa sợ "trơ". Hồi sáng nó còn bảo tớ : "Có hai hòm đồ đánh giày đi theo dõi đối tượng thật tuyệt vời, len vào đâu cũng chẳng sợ bị nghi ngờ, để ý. Chứ đi người không dễ lộ lắm !"...

"Mặt già" nói đến đấy, bỗng im bật, vì cậu chợt nhớ ra hai hòm đồ nghề đánh giày đã bị mất ở cột đèn hồi sáng. Nhắc đến bây giờ chúng nó lại hỏi đầu thì biết trả lời ra sao. Bất được gã sư rôm may còn nhẹ tội, chứ lại để nó sống mất hoặc nhận dạng nhầm người ta, thì phen này hai đứa dám phải xi tiền túi ra mà sấm đền cả nhóm là cái chắc. Tốt nhất bây giờ cứ... lơ lơ lơ đi là hơn. Nghĩ vậy, Sơn "mặt già" im như thóc từ đấy, chẳng tham gia gì nữa.

Với tốc độ đua xe nước rút, chừng hơn mười lăm phút sau bốn chiếc "mi-ni cứu hỏa" đã chở bảy trình sát đặc nhiệm tiến vào địa phận Giảng Võ. Trước khi tiếp cận bờ hồ, Mèo Con phân công :

- Chia làm hai mũi, tiến quân hình gọng kìm. Sáng, Sơn "mặt già" và tớ đi vòng phải hồ, còn lại, bốn cậu đi vòng trái. Tuyệt đối tránh làm đối tượng nghi ngờ. Giả thuyết nếu gã sư rồm bỏ chạy hay chống cự, các cậu được phép dùng võ thuật. Nhưng, trước hết phải tìm cậu Tùng để nắm tình hình đã. Bắt đầu, chia hai cánh, xuất phát !

Bốn chiếc xe đạp chia ra hai ngả theo con đường ven hồ phóng đi, nhưng bây giờ, các cô cậu đi chậm chậm, như đạp xe dạo mát, mắt để ý quan sát những chiếc ghế đá dưới mấy tán cây bên hồ. Giờ này cứ dờ dang, chẳng còn trưa nhưng cũng chưa đến chiều, nên các ghế đá bỏ không, chẳng mấy ai ngồi đón gió, ngắm cảnh cả. Xa tít phía bên kia, qua mặt hồ, các trinh sát nhìn thấy một người mặc bộ quần áo nâu, đầu cuốn khăn nâu - trang phục nhà sư - ngồi dưới một gốc dương liễu tán lá rủ lướt thướt. "Kia rồi ! Một, hai, ba... đúng chiếc ghế đá thứ năm". Hình như, cả hai mũi trinh sát đều đã phát hiện ra mục tiêu, tăng tốc khép hai "gọng kìm" về phía ấy.

Khi "hai gọng kìm" sắp sửa gặp nhau, chỉ còn cách độ trên trăm mét, bên này, Sáng và Sơn "mặt già" đã nhìn thấy Quang "sọt" và Sơn "sọ" từ trước mặt đang ngược chiều tiến lại, thì Mèo Con ngồi sau, nhanh mắt phát hiện ra Tùng "khềnh" đang đứng

với hai chú công an sau một bụi cây thấp ở khoảng vườn hoa, cách bờ hồ một con đường bê tông.

- Rẽ vào vườn hoa bên phải - Tuyết Mèo con ra lệnh.

Sơn "mặt già" và Sáng, như hai cái máy, quẹo ngay tay lái, lao xe lên vệ cỏ, xe của "mặt già" loạng choạng đổ kênh ra bãi cỏ, cậu ta ngã nằm nghiêng, trông đến buồn cười, tay vẫn nắm chặt cái cần câu giơ lên, như thể đang cầm một thứ đồ dễ vỡ. Tùng "khềnh" cũng đã trông thấy các bạn, nó giơ ngón tay lên mồm ra hiệu "đừng gây tiếng động to", rồi vẫy Mèo Con, Sáng và Sơn "mặt già" nhanh chóng vào hội ý. Hai chú công an cũng nhìn ra, chưa hiểu quan hệ của tụi trẻ ra sao, thì Tùng "khềnh" nhanh nhẩu giới thiệu :

- Đây là các bạn cháu, chúng nó đến tiếp ứng. Nếu các chú không quyết định bắt nó, thì để tụi cháu giải quyết lấy vậy.

"Chúng cháu chào hai chú !" - "Chào các cháu", hai bên chào hỏi nhau xong, một chú công an nhắc : "Các cháu mang cần câu đi đâu thế ? Ở đây không được câu cá đâu nhé!"... Sơn, Sáng chưa biết trả lời ra sao, thì Tùng nói :

- Các chú yên tâm, chúng cháu không câu cá đâu ! Đó chính là dụng cụ để lột mặt

nạ kẻ tu hành giả danh kia đấy. Các cậu, đưa tớ cái cần câu...

Tùng vừa nói, vừa đón cái cần câu từ tay Sơn "mặt già", lấy ngón tay gại gại vào cái lưỡi câu chùm, thử xem có nhọn sắc không. Tư thế chuẩn bị sẵn sàng lắm. Tuyết Mèo con lễ phép hỏi hai chú công an :

- Sao các chú không bắt luôn nó đi, còn đợi gì nữa ?

Chú công an triu mến nhìn cô bé, mỉm cười với cả bọn :

- Bình tĩnh các cháu, đừng nên nóng vội. Trước hết, cảm ơn các cháu đã báo cho các chú biết nghi ngờ này. Ý thức cảnh giác như thế là tốt, cho dù đúng hay không thì cũng đáng hoan nghênh...

Tùng "khểnh" nghe thế, nói ngay :

- Đúng 100% rồi mà, cháu cam đoan như vậy, tất cả mọi đặc điểm nhận dạng đều trùng khớp hết. Không tin chú cứ hỏi Mèo Con đây mà xem...

- Sao lại Mèo Con nào, Mèo Con là ai ? - Chú công an ngạc nhiên.

Tùng biết vừa lỡ lời, vội chữa :

- À,... không. Cháu nói chú cứ hỏi bạn này mà xem - Tùng chỉ vào Tuyết.

Tuyết Mèo con trừng mắt nhìn Tùng, có ý trách móc, rồi quay sang chú công an, kể vắn tắt :

- Chắc bạn cháu đây đã kể hết chú nghe rồi. Tóm lại là thế này : vị sư này cháu đã vô tình gặp rất nhiều lần ở các nơi, đến đâu cũng tự xưng là sư ở chùa Thầy, tên là Trí Tôn, xin bà con quyên góp tiền để "cứu độ" chúng sinh những vùng bị lũ lụt. Cháu để ý đặc điểm, sau gáy ông ta có một cục mụn ruồi đen nổi lên, to bằng hạt đỗ, ở cổ tay trái, chỗ đeo đồng hồ, lại có xăm hình một mũi tên xuyên qua quả tim, mặc dù hắn đã để tay áo dài che cho không ai nhìn thấy...

- Như thế chưa đủ để kết luận là người xấu. Các nhà tu hành thường có cuộc đời quá khứ éo le và bất hạnh, đa dạng và phức tạp. Có thể, đó là dấu vết của những năm tháng quá khứ người ta... - chú công an giải thích.

- Khoan, cháu chưa nói hết mà... - Tuyết Mèo con tiếp - nếu chỉ có thế, sao cháu dám nghi ngờ. Một lần, tình cờ ngoài chợ, cháu thấy ở hàng trứng vịt lộn một người ngồi ăn trứng, uống rượu. Người này tuy tóc dài, ăn mặc như dân thường, nhưng khi đi qua đằng sau, cháu thấy ở gáy có cái cục mụn ruồi đen, giống y hệt nhà sư nọ. Cháu để ý nhìn cổ tay ông ta, xem có hình xăm không, nhưng ông ấy mặc áo để dài tay, cài khuy, nên chưa kết luận được... Hôm sau, trên phố, cháu lại gặp vị sư kia, áo nâu, chít khăn đi vào các nhà quyên góp.

Lúc ấy cháu mới để ý, dáng điệu khả nghi lắm, nhất là đôi mắt, lúc ra khỏi mỗi nhà cứ đảo ngang, liếc dọc, rất gian xảo...

- Khi cháu đã có ấn tượng, định kiến về người ta, theo tâm lý thông thường, thì đương nhiên sẽ cảm thấy thế thôi - chú công an phân tích...

Tuyết vẫn cố gắng trình bày hết :

- Từ sự nghi ngờ đó, hôm vừa rồi, chúng cháu đi tham quan chùa Thầy, cháu đã mạnh dạn vào gặp hẩn sư cụ trụ trì ở chùa, hỏi xem bản chùa có vị sư nào tên tuổi, hình dáng như thế, đi quyên góp từ thiện không, thì sư cụ trả lời không có ai tên hiệu như thế và nhà chùa cũng không cử ai đi làm việc đó cả... Bằng những xác minh đó, chúng cháu kết luận, vị sư đó có điều khuất tất, chắc chắn là nhà tu hành giả danh, lợi dụng danh nghĩa từ thiện để kiếm tiền, như vậy có khác gì đi lừa lọc... Cho đến hôm nay, các bạn cháu lại bỗng nhiên phát hiện ra hẩn, với đầy đủ đặc điểm như vậy, ngồi ăn thịt chó và uống rượu trong hàng cơm. Bạn Tùng đây đã bám sát, theo dõi hẩn ngồi xe xích lô đến tận đây...

Chú công an hỏi luôn :

- Thế khi ngồi ăn thịt chó, ông ta cũng mặc đồ tu hành ư ?

- Không ạ, lúc ấy hẩn mặc thường phục, tóc dài hẩn hoi, chỉ có chân là đi đất, tay xách bị...

- Nhưng cái người mà các cháu chỉ ngồi ở ghế đá bên hồ kia, lại đang mặc quần áo nhà sư cơ mà. Không có bằng chứng gì, sao tự nhiên mà bắt người ta được. Các cháu vừa nói, bám sau xe xích lô theo dõi người mặc thường phục cơ mà. Sao bây giờ lại là vị sư kia ? Phải cẩn thận, kéo nhâm lân, xúc phạm đến người ta là vi phạm tự do tín ngưỡng đấy - chú công an ôn tồn giảng giải.

Tùng "khểnh" tỏ ra bối rối, gãi đầu gãi tai, cố gắng tìm lời giải thích cho chú công an hiểu :

- Cháu theo xe xích lô chờ hẩn, ngang qua đồn công an, tạt nhanh vào báo cáo các chú cử người ra bắt. Khi quay ra đuổi theo, thì mất mục tiêu. Ước trong khoảng thời gian ấy, xe xích lô chưa thể đi xa được. Cháu đạp đến gần hết quãng đường đôi, không tìm thấy. Sau, theo dấu vết bánh xe xích lô (vì đường vừa có xe phun nước), thì cháu thấy vệt xe rẽ vào con đường thẳng ra hồ nước này. Đạp xe đến đây tìm quanh, hóa ra hẩn đã cải trang, mặc áo nhà sư từ bao giờ. Ngồi ở ghế kia. Trông mặt mũi giống lắm...

- Nhỡ chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thì sao. Thiếu gì người giống nhau ? - chú công an đặt giả thuyết.

Tùng "khềnh", tay lăm lăm cái cần câu đã buông dây cước, thả cái lưỡi câu chùm chùm đưa, nói rất nhanh :

- Thì bây giờ chúng cháu xác định, để chứng minh cho chú xem đây...!

Rồi không nói gì thêm, cậu cầm cần câu phóng chạy ra bờ hồ, chỗ gần cái ghế đá có nhà tu hành nọ, vừa chạy vừa gọi to : "Chúng mày ơi ! Có con chép nổi to quá, ra giật đi !..." Chú công an bị bất ngờ, cũng chẳng hiểu cậu bé định làm gì, không kịp can ngăn, thì đã thấy mấy cậu học trò nữa, từ các hướng, chạy theo cậu cầm cần câu. Mèo Con nhận ra, trong số đó, có Sơn "sơ", Minh "tổ cú" và Quang "sọt". Chú công an chẳng biết làm gì hơn, chuyển ra một góc cây phía trước gần mép đường bờ hồ, nép mình dõi theo đám trẻ...

Ra đến mép nước, Tùng "khềnh" làm bộ chỉ trở xuống mặt nước, rồi bằng động tác rất thành thạo, quăng vút cái lưỡi câu chùm có gắn thỏi chì ra mặt hồ. Rồi, thất một cái, cậu đưa ngang cần câu, giật rõ mạnh. Cái lưỡi câu rẽ nước thành vệt sóng hình chữ V rồi bay vút lên không trung...

- Hụt rồi... hụt rồi ! Nó bơi đằng kia cơ mà - tiếng Minh hét như gào lên, bức bách.

Tay cậu chỉ về phía mặt nước trước mặt nhà sư đang ngồi.

Đám cá làm như đang theo "luồng" một chú chép sộp nào đó, di chuyển dần về bên chiếc ghế đá. "Vút !" lần nữa, lại lần nữa, "Vút !", "Vút !", cái lưỡi câu vẫn bay lên không, chẳng dính theo một con cá tép riu nào...

Nhưng, lần cuối cùng, với sự ước lượng cực kỳ điêu luyện và chính xác, "Vút !" - chiếc lưỡi câu chùm bay lên, lượn thành hình vòng cung ngang qua đầu nhà tu hành, và, khéo léo làm sao, cái lưỡi câu móc trúng vào vòng khăn cuốn trên đầu vị sư, giật bung khỏi đầu lôi đi. Chiếc khăn nâu theo cái dây cước lơ lửng trên không trung...

Song, điều quan trọng hơn là khi vành khăn đã bị giật khỏi đầu nhà sư, lại để lộ ra một mớ tóc dài lờm chờm dựng ngược lên như rễ tre. Hấn bất ngờ, hoảng hốt giơ tay chống đỡ. Nhưng không kịp nữa rồi...!

Như chỉ chờ có thế, hai chú công an cùng tốp trẻ ủa ra, lao tới. Có tiếng bọn trẻ đồng thanh reo lên : "A !... chúng mày ơi, sư rôm ! Ra mà xem... sư rôm !"... Nhà tu hành đang luống cuống, bối rối không biết xử trí ra sao, thì hai chú công an đã có mặt, đứng hai bên đầu ghế đá :

- Xin lỗi nhà tu hành, cho chúng tôi được kiểm tra giấy tờ...

- Dạ... dạ... Tụi trẻ ở đây nghịch quá...
Muốn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi niệm kinh
cũng không yên... xin được đi chỗ khác...

- Ông cho kiểm tra giấy tờ !

- Tôi ?... là nhà tu hành... các anh không
có quyền...

- Nhà tu cũng là một công dân. Tất cả
mọi công dân đều có trách nhiệm xuất trình
giấy tờ tùy thân khi cần thiết, giúp chúng
tôi hoàn thành nhiệm vụ. Ông bị bắt vì tình
nghỉ giả danh nhà tu hành làm điều gian
trá, lợi dụng danh nghĩa từ thiện đi lừa bịp
quyên góp tiền, tư lợi bất chính... Yêu cầu
theo chúng tôi về trụ sở công an để làm rõ !

- Dạ !... dạ..., như vậy là các anh... đã
biết tất cả ạ...

- Không phải chúng tôi, mà chính là tai
mắt của nhân dân - chính các em nhỏ này
đã phát hiện ra hành vi gian trá của ông từ
lâu...

- Xin các anh tha cho ! Dẫu sao, tôi cũng
không trộm cướp, chỉ lợi dụng lòng hảo tâm
của mọi người... tất cả cũng chỉ vì mưu
sinh...

- Mức độ phạm tội sẽ được xác định và
cân nhắc sau, bất cứ sự lợi dụng, mạo nhận
danh nghĩa nào để tư lợi cũng đều là vi
phạm pháp luật cả. Ông theo chúng tôi về
đồn...!

Vị sư rờm bị lột mặt nạ, rệu rã đứng dậy, ngoan ngoãn cấp bị theo các chú công an về trụ sở công an. Ánh mắt hần sụp xuống, nhưng cũng không quên lăm lét ngược lên lần cuối, nhìn cậu bé lậu cá vác chiếc cần câu đang toét miệng cười. Bây giờ thì hần đã hiểu : con "chép sộp" mà bọn trẻ hò hét phát hiện khi nãy, chính là hần chứ không phải ai khác. Hần lặng lẽ cúi đầu bước đi, thầm nghĩ : "Như thế là mình đã bị "đo ván" trước mấy đấu thủ tí hon quàng khăn đỏ kia". Trước nay, hần không bao giờ tưởng tượng nổi điều này.

88

TAI NẠN SAU BÀI "CÔNG PHÁ"

Chuyên án "KTHR" như thế là chấm dứt. Tuyết Mèo con cũng không thể ngờ vụ án được phá nhanh đến thế, mà lại do chính hai ông tướng đi đánh giầy lập công mới giỏi chứ. Mặc dù cứ cho là hai cậu gặp may đi,

nhưng vừa đánh giầy vừa điều tra được thủ phạm cũng là siêu rồi. Cuộc họp hôm nay, chủ yếu cả bọn xúm vào hỏi han Tùng và Sơn "mặt già" đã phát hiện ra gã tu hành rờm như thế nào. Sáng "lợn" lẽ lưỡi bình luận :

- Phải nói pha quăng câu giạt khăn nhà sư, chú "khềnh" thực hiện điệu nghệ thật, tuy biết đó là tên tu hành rờm mà từ xa tở giạt thót cả tim. Giả thử, cái lưỡi câu chỉ văng thấp xuống độ gang tay, thì coi như hai cái "pha đèn" gã sư kia gặp hạn. Chột một mắt là cái chắc...

Mình "tổ cú" nói tiếp luôn :

- Đã thế, còn không làm ngay, cứ quăng xuống nước hoài, làm anh em càng thêm hồi hộp...

Tùng "khềnh" bây giờ mới giải thích :

- Các cậu chẳng hiểu cái gì cả, sở dĩ tở phải quăng giạt nhiều lần như thế là nhằm hai mục đích. Thứ nhất, để nó khỏi nghi ngờ mà bỏ chạy. Thứ hai, cũng phải thực tập vài lần mới biết được độ văng của lưỡi câu theo dây cước thế nào rồi mới dám... giạt khăn của gã sư chứ. Nhưng, kể cũng liêu, "phát" ấy chỉ cần đuổi tay một chút thì tên kia... đi cấp cứu mất.

Tuyết Mèo con kết luận :

- Dấu sao thì chuyên án đã hoàn thành. Hôm qua các chú công an đã cử người đến

tận nhà tổ cảm ơn và biểu dương thành tích và ý thức cảnh giác của bọn mình. Các chú thông báo : đó chính là một tên tội phạm nguy hiểm trốn khỏi trại giam, đang có lệnh truy nã. Hẩn khai thực hiện hành vi cải trang tu hành lừa đảo, vừa để kiếm tiền ăn chơi, vừa để tìm cách liên lạc với đồng bọn hòng tiếp tục hoạt động... Về phía chúng mình, tớ thấy cần rút kinh nghiệm ở chỗ : Đã đi bám sát, theo dõi tội phạm, thì không được rời mắt khỏi "mục tiêu", nhất là lại tranh thủ làm một việc khác ngang đường nữa, khi trở lại theo dõi rất khó khăn, việc mất mục tiêu dễ xảy ra, như trường hợp của cậu Tùng vừa qua là một ví dụ. Đánh rằng việc báo công an là cần thiết, nhưng tại sao không để cậu Sơn "mặt già" làm ? Các cậu thử nghĩ mà xem, tên gáy nhẵn đã kịp cải trang chính vào lúc cậu Tùng mất mục tiêu đó. Và nếu cuộc bám sát không bị gián đoạn, và việc báo công an kịp thời hơn thì các chú công an còn có thể bắt được quả tang ngay khi hẩn đang thay quần áo, như thế có phải rút ngắn thời gian, đỡ tốn công sức, và cậu cũng chẳng phải biểu diễn tiết mục câu giật con "chép sộp" tưởng tượng nữa làm gì.

Cả bọn tán thành ý kiến của Mèo Con. Minh "tổ cú" bênh vực và động viên Tùng "khểnh" :

- Tất nhiên, khó thể tránh được những sơ suất trong phá án, song trong tình huống khẩn cấp, xử lý và phán đoán được như cậu Tùng là khá rồi. Mà các cậu còn biết đấy, hôm đó, "mặt già" và "khểnh" lại vừa đi đánh giày vừa điều tra mới đáng biểu dương chứ !... Thế nào, bữa ấy các cậu kiếm được bao nhiêu tiền gây quỹ ?

Sơn "mặt già" đưa mắt ra hiệu cho Tùng, bối rối. Tùng nhanh nhẩu đáp :

- Hai mươi nghìn chẵn. Đánh được đúng mười đôi giày thì nhìn thấy tên sư giả. Nhưng...

- Lần này thì Tùng lại nhìn Sơn "mặt già", như có ý hỏi "có nên nói ra chuyện đánh mất hòm đồ không ?". Thấy Sơn gật gật đầu, cậu ta mạnh dạn nói :

- Nhưng... chúng tớ mãi bám theo gã tu hành, nên... làm mất hai hòm đồ nghề rồi!...

Tưởng sẽ bị tất cả "cạo" cho một mẻ, ai ngờ Sáng "lợn" vỗ tay reo lên :

- Hoan hô ! Hai hòm gỗ, hai bàn chải, hai hộp xi và một ít giẻ rách đổi lấy một tên sư rôm ! Hoan hô ! Không đắt lắm đâu...

Cả nhóm rộ lên cười vui.

*

Sau vụ án tìm ra gã tu hành rởm, công việc tạm thời ắng nhàn đôi chút, vì các trình sát vẫn chưa thấy xảy ra sự kiện gì đáng chú ý cả. Sơn "sợ" đề nghị cả nhóm tập trung vào việc ôn luyện võ thuật buổi sáng. Cậu tuyên bố mở đợt kiểm tra sát hạch tiêu chuẩn thể lực các trình sát, ai chưa đạt, buộc phải tăng thêm giờ tập. Ngoài mục đích ấy, Sơn "sợ" cũng còn có chủ định riêng: cậu tò mò muốn biết Tuyết Mèo con với môn phái Tê-cuôn-đô đạt tới trình độ nào, cứ xem bản lĩnh và thái độ khiêm tốn của cô nàng trong công việc, cậu thấy đáng ngờ lắm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi cùng nhau chạy một vòng quanh khu tập thể, cả bọn tập trung dưới gốc mấy cây xà đơn, xà kép ở "điểm hẹn" cũ. Sơn "sợ" quy định :

- Việc kiểm tra sẽ tiến hành theo ba phần. Trước hết là tiêu chuẩn thể lực, bao gồm kéo tay lên xà đơn, đánh "giã giò" trên xà kép và nằm sấp chống tay trên đất, mỗi thứ 12 lần - đúng tiêu chuẩn thể dục thể thao cấp thiếu niên mà thầy giáo thể dục đã nói. Sau đó sẽ kiểm tra các bài võ thuật, khởi động và thực hiện các đòn tay, đòn chân... Sau cùng là mục "công phá", mỗi cậu phải chọt vỡ ít nhất hai viên ngói. Bây giờ, tất cả chuẩn bị, lần lượt từng người một thực hiện bài kiểm tra của mình...

Tùng "khềnh" có ý kiến :

- Tớ đề nghị rút thăm. Có tám người, làm tám phiếu, đánh số thứ tự. Ai trúng số mấy thì làm thứ mấy, số một thực hiện đầu tiên...

Sáng "lợn" phản đối ngay :

- Không được, kiểm tra thể lực chứ có phải đi điều tra phá án hay chia bồi gì đâu mà sợ không công bằng. Tớ đề nghị cứ theo vận tên, "an-pha-bê", nghĩa là a, b, c, d, đ, e, g, h... vẫn ai trước lên trước, vô tư hơn, ngay danh sách bầu cử bây giờ còn xếp thể cơ mà...

Hầu như quá bán nhất trí theo Sáng, vì cứ theo tên từng đứa trong nhóm, đã có ba thằng vận S, một thằng vận T, một thằng Q, đều thuộc loại xấp xỉ nửa cuối số điểm cả, vì thế cả bọn đồng ý theo cách đó.

Oái oăm, Hạnh vận H, phải là người đầu tiên. Nhưng cô nàng chẳng hề rút rề, đứng ngay lên, bước nhanh ra chỗ cây xà đơn. Hạnh quay lại nói với các bạn về tự tin và chân thành :

- Tớ xin chấp hành, nhưng nói trước, vì chưa được tập võ, nên chỉ tham gia kiểm tra thể lực, phân co tay trên xà thôi. Bài này, tớ cũng đã kiểm tra ở trường, chẳng có gì khó khăn cả... Các cậu đừng giúp nhé.

Nói rồi, Hạnh nhún người nhảy phắt lên, bám lấy cây xà, ngay lập tức co lên hạ xuống đủ 12 lần. Tiếp đó, Hạnh bước đến

bên cây xà kép, hai tay cầm hai đầu xà, thoát một cái, cô bé đã bật người lên, và theo đà văng của hai chân, cô bắt đầu "đánh xà" nhịp nhàng, lên xuống bài bản như một vận động viên thể dục dụng cụ. Kể cũng lạ, bấy lâu nay mấy cậu nhà ta tập tành chán chê, có anh nào để ý đến anh nào mấy đâu, mà có nhìn, cũng chỉ để đếm xem bạn "đánh" được bao nhiêu lần, chứ chẳng mấy đứa để ý xem dáng dấp, hình thức bạn tập ra sao cả. Hôm nay, cả Tuyết và Hạnh đều mặc quần soóc trắng, áo đồng xuân trắng bó sát thân hình, mà nước da bọn con gái lạ thế, cứ trắng phau như trứng gà bóc, chứ đâu có đen đúa như mấy cậu nhà mình. Nhất là bây giờ đây, khi Hạnh đang tung ngược hai chân lên trời một góc phải đến 60°, mớ tóc buộc sau đầu lúc thì vất về phía bên má, lúc lại rơi xuống sau lưng, thân hình tròn căng rắn chắc, làm cả bọn cứ ngơ ngác nhìn, hình như còn nín thở nữa. Sao nó cũng tập như bọn mình, động tác vẫn thế chứ nào có khác, mà trông uyển chuyển, đẹp mắt đến thế.

Hạnh thực hiện xong bài kiểm tra ngon lành. Đáng lẽ theo vẫn tiếp đến Minh, Quang, rồi mới đến hai đứa vẫn T là Tùng và Tuyết, nhưng Hạnh vừa về chỗ, Tuyết Mèo con đã đứng lên :

- Chưa đến lượt, nhưng tớ xin tập luôn, xong sớm nghỉ sớm. Chỉ có điều, môn võ tớ theo học lại là Tê-cuôn-đô, nên động tác, bài bản sẽ khác các cậu, cả phần "công phá" cũng vậy. Tớ nhờ bốn cậu đứng cầm ngói giúp, tớ sẽ thực hiện bài "công phá liên hoàn"...

Tuyết Mèo con đi đôi giày ba-ta trắng, nhanh nhẹn kéo xong phần xà đơn, đến bài xà kép, cô nàng lùi ra xa, lấy đà chạy tới, sau cú đu nhún, Tuyết móc hai chân lên xà, buông người lơ lửng, rồi bất ngờ, cô lần lượt bỏ từng chân một ra, xoạc ngang, một chân vẫn treo trên xà. Tiếp sau đó, vẫn ngoắc hai chân trên xà, thân lắc lư mấy cái, rồi "vút!", Tuyết đánh người ngược lên, hai tay chống trên xà. Nhưng Mèo Con vẫn chưa vào bài ngay, lại lần lượt ke chân theo hình thước thợ, vất ngửa người sang một bên xà, vươn tay, co mình, gập bụng, động tác dứt khoát và linh hoạt... cuối cùng, Tuyết mới trở về bài đánh xà thông thường, "giã giò" đủ 12 cái, không đuổi cái nào.

Thực tình, ngoài Sơn "sợ" vốn là vận động viên thiếu niên cấp kiện tướng về võ thuật, đã thường xuyên tiếp xúc với nhiều bạn và được xem các môn tập ở câu lạc bộ, còn lại, cả mấy ông con trai, nhìn Tuyết Mèo con biểu diễn, đều bắt đầu cảm thấy ngại ngại. Sáng "lợn" lắm lắm : "Không biết cô

nàng tập tành từ bao giờ mà "siêu" thế không biết. Kiểu này, chắc mình đến chào thua mất!".

Tuyết Mèo con biểu diễn tiếp một loạt các động tác võ thuật của bài Tê-cuôn-đô. Cũng gạt, đâm, chém, chặt, đá thẳng, đá bạt, đá xoay chẳng kém gì con trai, thậm chí trông còn dẻo và mạnh mẽ hơn là đấng khác. Sau cùng, Tuyết nhờ Tùng, Sáng, Quang, Minh, bốn cậu cầm bốn viên ngói, đứng gờ ra như người gờ biển chỉ đường, quây thành một vòng tròn rộng. Tuyết nhún người, nhảy ra giữa sân, làm mấy động tác "sàng" cao, thấp khác nhau, rồi bắt chợt, hét lên một tiếng dữ tợn, tung chân phải đá võ đôi hòn ngói trên tay Tùng. Khi chân phải vừa hạ xuống chạm đất, thì chân trái đồng thời xoay một vòng hình cánh cung, đá võ hòn ngói thứ hai trên tay Sáng, tiếp đó, bằng động tác vung hai tay chéo ngược nhau, tựa như người giương dây cung, liên tiếp, lần lượt tay phải và tay trái Tuyết Mèo con chặt vỡ gọn hai hòn ngói còn lại trên tay Quang và Minh, nhanh đến nỗi Quang "sốt" cứ tròn mắt ra nhìn, hai nửa viên ngói trên hai tay vẫn chưa kịp rơi xuống đất.

Màn trình diễn võ thuật của nữ trình sát Tuyết Mèo con thực sự thu hút cả bọn, kể cả võ sư Sơn "sợ" dai đen nhất đấng cũng thấy hấp dẫn bất ngờ. Sơn bất ngờ không

phải vì nội lực và đường quyền của cô thành viên đặc nhiệm mới, mà vì trước đó cậu không thể tưởng tượng được cô học trò hiền dịu, duyên dáng và xinh xắn này lại đã từng theo học võ thuật, và võ công đạt được ở trình độ, mà theo cậu biết, nếu không chăm chỉ và dày công tập luyện, khó có thể thực hiện nổi. Còn năm chàng kia, nhất là Tùng "khềnh", không những phục tài cô nàng, mà còn "nể" bà chị hàng xóm ở một điều : Nổi giơng và bản lĩnh như thế, mà cứ im như thóc, tuyết nhiên không kể lễ, khoe khoang về mình bao giờ...

Lần lượt sau đó là các cu cậu đến lượt ra diễn võ giương oai, anh nào hình như cũng bị hai cô bạn gái kích thích thêm đôi chút, cố gắng hết sức để không hổ thẹn với đám tóc dài. Kể cả Sơn "mặt già", tập võ chưa được mấy buổi, hay nói đúng hơn, mới chỉ biết khởi động vài động tác cơ bản và thể tấn, chưa được học vào bài, thế mà bữa nay cũng cao hứng múa may sàng sảy khắp sân, chẳng ra môn phái võ gì, mà trông cứ rối tinh rối mù lên, khiến tay nào yếu bóng vía trông thấy cũng phải chết khiếp.

Buổi tập kiểm tra thể lực và võ thuật kết thúc bằng một sự kiện bất ngờ, khi Sáng "lộn" - người cuối cùng ra thực hiện các yêu cầu giống các bạn. Đến tiết mục công phá, Sáng bảo Quang :

- Mục này, tớ đã từng biểu diễn cho cả tên thủ phạm vụ đánh tráo bóng đèn xem để nó... tè ra quần, chắc các cậu còn nhớ cả. Ở đây, chỉ riêng Tuyết và Hạnh là chưa được thưởng thức thôi. Vậy hôm nay, riêng tớ, xin các cậu xếp thêm viên ngói nữa là năm, để tỏ lòng ngưỡng mộ và sánh vai cùng hai trinh sát cô nương Mèo Con và Chè đầu...

Quang "sọt" đáp ứng ngay, cậu ta chạy ra kiểm thêm viên ngói nữa chồng lên bốn viên đã kê sẵn trên sân. Sáng hít thở, vận khí, dồn công, vung cườm tay chặt mạnh xuống chồng ngói... Song lạ thay, miệng nó không hét "a i a" như mọi khi, mà sau cú chém, lại rống lên "ái cha chà" rất to và khủng khiếp, Sáng "lợn" nhảy dựng lên như giẫm phải đinh, bàn tay trái nắm lấy cườm tay phải, vẩy vẩy, lắc lắc. Cả năm viên ngói vẫn nằm trơ trơ, chẳng hề suy xuyển. Cu "lợn" cứ thế nhảy lò cò, miệng suýt xoa, từ trong lòng bàn tay trái máu r rỉ chảy ra...

Võ sư Sơn "sọ" vội chạy tới bên chàng đệ tử bất đắc chí, lo lắng :

- Đưa tay tớ xem nào, đã bảo kiểm tra tiêu chuẩn chỉ cần chặt vỡ một viên thôi, lại cứ thích !..., tìm cách băng ngay lại đi...

Tuyết Mèo con chẳng nói chẳng rằng, nhanh chóng chạy ngay ra bờ rào, thoát cái đã trở vào, miệng như đang nhai cái gì. Cô

bé chạy đến bên Sáng, cầm tay cậu, trong khi cu "lợn" vẫn hai tay nắm chặt, mặt nhăn nhó.

- ... Thì bỏ cái tay ra nào, phải biết vết thương ở đâu người ta mới rịt được chứ...

Sáng vừa buông tay ra, máu còn nhớp nháp, Tuyết lập tức nhè trong miệng ra một viên lá cây gì đã được cô nhai nát, áp ngay vào chỗ vết thương.

Sáng mặt đang tái, nhưng cũng hồi ngay :

- Cậu cho... cái gì vào đấy ?

- Thuốc sát trùng, cầm máu ! Thôi, về ngay để tớ rửa nước muối và băng cho, kẻo nhiễm trùng thì gay...

Thế là nhân "tai nạn" ấy, cả bọn tuyên bố giải tán.

Tuyết cứ thế nắm chặt tay Sáng để giữ chỗ rịt vết thương, dắt cậu ta về nhà, vô tư và chân thành. Trông chúng như đôi bạn trẻ cầm tay nhau dạo chơi, thật dễ thương và thiện cảm. Từ ngày gặp Tuyết Mèo con, tính tình Sáng cũng biến đổi kỳ lạ, khiến cả bọn đều ngạc nhiên. Chỉ cách đây không lâu thôi, đồ ai có thể nhìn thấy Sáng "lợn" đứng gần bọn con gái, chứ đừng nói chuyện cậu tiếp xúc hay đối thoại gì với cánh tóc dài cả. Đã có lần, cuối buổi học, cái Hà bàn cuối bỏ quên cái nón, đứng hôm Sáng ở lại bàn với cô giáo chuẩn bị chương trình ôn tập môn

vật lý cuối năm, cô nhờ cậu cán sự mang cái nón ra chạy theo trả các bạn kéo trời nắng. Sáng miễn cưỡng đuổi theo đám con gái, mặc dù biết chắc cái nón của Hà, nhưng cậu ta chỉ gọi :

- Này ! Này... Ai bỏ quên nón này...

Đến khi Hà tách ra đám đông, quay lại, thì Sáng "lộn" đã để ngay cái nón xuống đất trước khi cô bạn tới gần. Làm Hà nhận lại nón mà muốn cảm ơn ông bạn cũng không được. Bọn con gái í ới trên Hà, nhưng chủ yếu để nói Sáng :

- Cậu ấy sợ cái Hà vô ăn thịt đấy mà ! Con trai mà nhất thế không biết ! Cứ lại gần thử xem có ai làm gì không nào...

Tất cả cảnh tượng ấy, qua cửa sổ lớp, cô giáo chứng kiến hết. Khi Sáng quay vào, cô bảo : "Lần sau, đưa bất cứ cái gì cho ai, nhất là bạn gái, em phải đưa tận tay nhé, như thế mới đúng phép lịch sự chứ. Lớn rồi còn gì !".

Thực tình, chỉ một câu nói nhẹ nhàng, thân mật ấy của cô giáo, mà làm Sáng nhớ mãi. Nhiều khi cậu cũng tự hỏi : "Mình có phải loại nhất đầu, mà tại sao lại cứ thế nhỉ? Tại con gái thì cũng như mình chứ có khác đâu ?"... Nhưng rồi, tình hình cũng không khá hơn, giữa Sáng và các bạn nữ vẫn như có một cái ranh giới vô hình nào đó, không vượt qua được. Mãi cho đến tận bây

giờ, sau sự xuất hiện độc đáo và khá đặc biệt của Tuyết Mèo con, trong thâm tâm, Sáng còn thấy quả là bọn con gái không như cậu vẫn tưởng. Cũng học giỏi, thông minh, mưu mẹo, và còn nhiều điểm cánh con trai chưa chắc đã theo kịp ấy chứ.

Nhìn Tuyết dẫn Sáng về nhà, tay cầm tay, Tùng "khềnh" nhoẻn miệng cười, bảo cả bọn :

- Các cậu nhìn kia, chuyện chưa từng có trong lịch sử nhóm đặc nhiệm C21 ! Không ngờ, cô hàng xóm nhà tớ lại làm thay đổi được cả thằng cha cục cằn, thô lỗ. Tớ để ý, từ hôm có Mèo Con, cu Sáng nhà ta không thấy ăn nói bậy bạ và văng tục nữa. Chỉ quái lạ, sao hôm trước, cái ngày vào nhà tên "phù thủy đổi đèn", Sáng chặt vợ những bốn viên ngói liền, mà bữa nay, cho dù năm viên, thì ít ra cũng phải vài viên vỡ chứ ?...

Sơn "sợ" giải thích :

- "Văn ôn, võ luyện", cái môn này chỉ lo là tập luyện một thời gian, là nội lực giảm ngay. Chắc lâu nay, cu "lộn" không chịu ôn luyện nên mới thế. Mới lại, hiệu quả công phá cũng phụ thuộc vào nhiều yếu tố, đặc biệt là ý chí và tinh thần. Có thể hôm ở nhà tên "đổi đèn", tâm lực và nội công của Sáng tập trung hơn, tạo nên sức mạnh bất ngờ làm bốn viên ngói vỡ. Điều này, khoa học trong các môn thể thao đã đúc kết. Có vận

động viên đạt kỷ lục trong cuộc thi do ý chí quyết tâm, nhưng ngay hôm sau, không thể thực hiện nổi kết quả đó nữa. Tuy nhiên, thành tích vẫn được công nhận, nhắc nhở vận động viên cần phải tiếp tục rèn luyện để đạt hiệu quả cao hơn. Bởi yếu tố tâm lý và tinh thần này, một số nước chạy theo thành tích, đã cho các vận động viên của họ uống hoặc tiêm thuốc kích thích, mà báo chí vẫn gọi là "đô-pin" ấy, hòng làm cho các đấu thủ hăng máu đến kỳ lạ. Trò ma mãnh này đã bị liên đoàn thể thao các môn của thế giới phát hiện và nghiêm cấm từ lâu... Nói thế để các cậu hiểu, trong thể thao, đặc biệt là võ thuật, ngoài kỹ thuật cá nhân do luyện tập thường xuyên, còn cần phải có tinh thần và ý chí trong thi đấu nữa...

- Thế chẳng lẽ lúc đó cu Sáng thiếu ý chí và tinh thần? - Tùng "khềnh" hỏi.

- Không phải thế. Ngược lại là khác. Hồi nãy, chắc bị kích động bởi tài năng của Mèo Con, nên Sáng đâm hăng máu thái quá đã không lường được đúng khả năng của mình. Nguy hiểm là ở chỗ đó. Tớ nghĩ, giá chỉ 1, 2 hoặc 3, cùng lắm là 4 viên, có thể đã không xảy ra chuyện gì...

*

Đầu buổi tập sáng hôm sau, Tuyết Mèo con báo cáo trước nhóm :

- Tay cậu Sáng bị xước da, bật máu, bong gân phía trong, mặc dù cậu ấy cứ khăng khăng đòi đi tập, nhưng tớ nhất định phản đối, buộc phải ở nhà. Nhân danh y tá lớp, đã tốt nghiệp lớp nữ công gia chánh và khóa huấn luyện sơ cứu vết thương ngăn ngừa của đội chủ thập đỏ nhà trường, tớ đề nghị nhóm cho cậu Sáng được nghỉ 3 ngày để điều trị vết thương. Bàn tay phải đối với người tập võ, và nhất là học sinh chúng mình quan trọng lắm, cầm bút, cầm phấn, xách cặp, v.v... đều dùng đến nó, nếu không giữ gìn mà chủ quan coi thường, vết thương nhiễm trùng là ảnh hưởng đến học tập và sinh hoạt rất nhiều...

Cả nhóm xúc động trước ý kiến chân thành của Tuyết. Minh "tổ cú" đề nghị :

- Qua sự việc trên, chúng tớ mới được biết thêm cậu Tuyết có rất nhiều tài lẻ. Vậy, đề nghị từ nay bầu Mèo Con làm y tá của nhóm, có nhiệm vụ nhắc nhở về vệ sinh, sức khỏe và điều trị cho các trình sát khi cần thiết. Nhóm sẽ trích quỹ để mua một túi thuốc thường trực và các loại dụng cụ y tế, giao cho Tuyết bảo quản và sử dụng. Y tá nhóm có quyền như bác sĩ, ý kiến của bác sĩ tất cả các trình sát phải chấp hành. Các cậu nhất trí không ?

Đĩ nhiên là tất cả đều đồng ý với Minh nhóm trưởng. Sơn "mặt già" hỏi Tuyết, vẻ lo lắng :

- Thế bây giờ tình hình cậu Sáng ra sao rồi ? Có đi lại, ăn uống được không ?

Quang "sọt" phá lên cười. Tùng "khềnh" nói luôn :

- Gớm, có xước tí da tay, mà cậu làm như vừa lên bàn mổ không bằng. Cứ yên tâm !� bảo đảm bây giờ cả bọn mà mò đến, một là cậu ấy đang ngồi chén một món gì đấy, hai là đang leo lên cành cây trước cửa hoặc bày trò nghịch ngợm gì đây...

Sơn "mặt già" vẫn chưa yên tâm, nhân cơ hội, đề đạt :

- Đúng đấy, lát nữa mình tổ chức đến thăm Sáng, coi như cậu ấy là bệnh nhân mà. Đến thăm người ốm phải mua quà cần thận, các bạn đồng ý không ?

Quang "sọt" reo lên :

- Đồng ý cả hai tay. Trích quỹ ra mua quà đến thăm bệnh nhân. Nhưng... nhớ mua nhiều nhiều vào, để tụi mình đến đấy liên hoan một thể chứ !

CẬU BỆNH NHÂN RỎI VIỆC BÀY TRÒ

Quả là Tùng "khềnh" đoán không sai, bị Tuyết bắt phải ở nhà "điều trị" vết thương ở tay, Sáng "lợn" thấy ngứa ngáy cuống chân lắm. Như người khác, thì dùng hồng Sáng "lợn" chịu nghe. Song, cô gái má lúm đồng tiền sau khi tự tay rửa, băng vết thương cho Sáng, dặn dò cách uống thuốc, nghỉ ngơi, nhẹ nhàng bảo, mà như ra lệnh :

- Cậu phải nghỉ hoạt động trong 3 ngày, tuyệt đối không được đi tập và làm việc nặng, thì vết thương mới liền, gân trở lại bình thường được, nghe chưa ! Bắt đầu từ ngày mai...

Thế là Sáng ngoan ngoãn chấp hành. Với cậu, Tuyết Mèo con có một sức thuyết phục đặc biệt mà chính cậu cũng không giải thích được.

Suốt từ sáng, Sáng cứ loanh quanh, ra ra vào vào, hết sân lại đến bếp mà không dám bước chân ra cửa, mặc dù nó thèm lắm. Vốn tính hiếu động, chẳng chịu ngồi yên

một chỗ lâu bao giờ, Sáng nghĩ phải làm một cái gì đấy cho đỡ buồn và tận dụng thời gian nhàn rỗi này. Đã mấy lần, Sáng toan mở cửa ra đường, song, cậu chỉ sợ Tuyết nhìn thấy. "Mình đã chót hứa với Mèo Con là không đi đâu rồi mà!".

Cậu ngồi thờ trước hiên cửa, nhìn trời nhìn đất. Tiếng ve sầu trên tán cây sấu ngoài vườn rí rả càng làm cậu cảm thấy khó chịu. Cũng phải kể sơ qua về nhà cửa, lai lịch cu "lợn" một chút để các bạn dễ tưởng tượng và hiểu thêm nhé.

Tuy cùng trong khu tập thể, nhưng Sáng lại không ở nhà lắp ghép 5 tầng như các bạn. Nhà cậu thuộc khu đất cũ ven dãy cao tầng, có từ trước khi chung cư này mọc lên. Sáng là con một, nghĩa là bố mẹ cậu chỉ sinh mỗi mình nó, nên từ bé, cu cậu được chiều chuộng và ưu tiên đủ mọi thứ. Có lẽ, cái tật háu đói - tham ăn cũng do thế mà sinh ra. Tuy thế, nhưng Sáng không lêu lổng, đua đòi chúng bạn. Mặc thì mẹ mua cho gì mặc nấy. Ăn thì bao giờ thêm lắm, Sáng chỉ dám "ý tứ" để đạt, chứ không vơ vãnh như nhiều đứa trẻ khác, tỷ dụ như: "Giá bây giờ có một cái kem ăn thì hay biết mấy!", hoặc "Mẹ ơi! Cái bánh kia là bánh gì, quả kia là quả gì, ăn có ngon không hở mẹ?...". v.v... Dĩ nhiên, sau những "gợi ý" gián tiếp ấy, nhu cầu của cậu được đáp ứng

ngay. Nhưng Sáng cũng chẳng bao giờ đòi hỏi bố mẹ cái gì quá lắm cả. Bố mẹ Sáng đều là giáo viên, mỗi người dạy ở một trường đại học, nên Sáng hiểu và thông cảm với bố mẹ lắm. Là con của thầy giáo, cô giáo mà lại học dốt, thì xấu hổ lắm, không giỏi, khá thì ít ra cũng phải trên trung bình chứ. Nên từ năm học lớp 1, không năm nào Sáng không là học sinh tiên tiến cả. Đặc biệt từ năm học lớp 6, nhập vào với nhóm bạn C21 này, Sáng còn đạt học sinh giỏi, điểm tổng kết môn nào cũng từ 8, 9 trở lên cả. Nhất là môn vật lý. Vào lớp 7, cậu đã say mê ngay môn học này và được cử làm cán sự bộ môn vật lý của lớp ngay từ học kỳ I.

Ngay từ khi còn đi nhà trẻ, lĩnh "phiếu bé ngoan", Sáng đã là chú bé tò mò và ham tìm hiểu mọi thứ, đặc biệt là khoa học kỹ thuật và công nghệ lắp ráp máy móc. Đã nhiều lần, Sáng táo bạo tháo tung tất cả những đồ dùng trong nhà, như bàn là, quạt máy, bếp điện, đến cả xe đạp nữa... để tìm hiểu, rồi lại lụi cụi, mây mò ngồi lắp lại, với vẻ rất hứng thú và say sưa. Có điều, thật bất ngờ và ngạc nhiên, mọi thứ đều được Sáng lắp lại như cũ, không hề suy xuyến hay thừa thiếu một con ốc nào. Bố Sáng thấy vậy, thâm khen con trai. Từ đấy, ông mua về cho Sáng không biết bao nhiêu là sách tìm hiểu và áp dụng môn vật lý, quyết

hướng cậu con trai vào môn khoa học mà cậu biểu hiện nhiều năng khiếu này. Một lần, thấy cái bóng đèn mắc ở giữa cầu thang lên tầng hai, tối nào khi bố lên soạn bài, cũng gọi với xuống nhờ mẹ hoặc Sáng "tắt hộ bố cái đèn". Thế là, tranh thủ một buổi bố mẹ đi làm vắng, Sáng ra chợ mua dây điện, công tắc về loay hoay tháo lắp, nối dây... suốt một buổi chiều rồi im lặng không nói gì cho bố mẹ biết cả. Đến tối, như thường lệ, khi bố Sáng lại gọi "Tắt hộ bố bóng đèn cầu thang", thì Sáng lao vút lên tầng, tay chỉ vào bảng công tắc mới lắp, bảo bố : "Từ nay, bố không phải gọi nhờ ai nữa, con đã mắc lại điện theo đúng nguyên tắc "đèn cầu thang", bất cứ trên gác hay dưới nhà đều có thể tắt hoặc bật được. Bố thử mà xem !..."

Bố Sáng đưa tay bật, tắt thử, trong khi cậu chạy ngay xuống bảng điện đầu cầu thang, nói vọng lên :

- Bắt đầu nhé : còn bật 'bố tắt', hay bố bật con tắt đều được cả... Đúng không bố ?

Ông bố hài lòng lắm, song vốn là thầy giáo, ông rất hiếm khi khen con trai trước mặt nó, chỉ xoa đầu Sáng, bảo : "Như vậy là con đã biết áp dụng môn vật lý vào cuộc sống hàng ngày rồi đó. Biết áp dụng khoa học vào đời sống, mọi tiện nghi quanh ta sẽ được hoàn thiện hơn"...

Trước sân nhà, trong mảnh vườn nhỏ bé, có cây sấu tán lá sum xuê rợp bóng mát. Mãi títt gần cành ngọn, không biết từ bao giờ, Sáng treo lên buộc một cây sào, ở trên có lắp cái chong chóng bằng sắt tây và một mũi tên có đuôi chẻ ra hình tam giác để hướng gió. Rồi cậu mây mò ngồi ngâm cứu bộ đồ chơi "điện thoại" chạy bằng pin, tháo lắp, thử đi thử lại nhiều lần, sau cùng, công trình nghiên cứu được áp dụng ngay ở cửa ra vào, thật đơn giản, nhưng hiện đại, làm cả bọn phải bất ngờ, thêm thưởng : Sáng mắc dây từ trong nhà, chỗ bàn học ra tận cửa, các đầu máy đều được gắn khuếch đại vào loa điện động cơ nhỏ hoặc loa kim, cậu mua được ở chợ giới, bộ lắp pin cũng được Sáng thay bằng một hộp ắc-quy có điện thế nhỉnh hơn chút ít. Ắc-quy lại được gắn với bộ xạc điện... Thế là, "đại bản doanh" nhà Sáng "lợn" hình thành một hệ thống "micro phon" chẳng khác gì trụ sở tình báo trung ương. Ai đến nhà, chỉ cần đứng bên mép cửa, ấn tay vào chiếc nút nhỏ giống như nút bấm chuông, rồi nói vào lô bộ đàm gắn ngầm trong tường, tiếng nói sẽ được qua dây truyền vào bàn học, khuếch đại ra một chiếc loa nhỏ, nghe không to lắm, nhưng cũng giống tiếng trong máy điện thoại vẫn vang löt ra ngoài mà người bên cạnh có thể nghe thấy. Bên trong, ở mép bàn học, cũng

cấu tạo tương tự để Sáng có thể trả lời "khách" ngoài cửa. Tuy nhiên, hệ thống này hoàn toàn được cậu giữ bí mật, ngoài bố, mẹ ra, chỉ các thành viên trong nhóm đặc nhiệm mới được biết. Sáng quy định, nút bấm giấu sau biển số nhà đóng một đỉnh hình trám, chỉ cần gạt nhẹ ra là thấy, song micro phon chỉ được sử dụng trong trường hợp không có người qua lại nhìn thấy, để bảo đảm bí mật lâu dài...

*

Tiếng ve sấu râm ran như chọc tức cậu trình sát bị bó chân ở nhà. Nhưng, tiếng ve bỗng làm Sáng nảy ra một trò chơi nào đó, chắc thú vị lắm. Cậu ngồi nghênh tai, nhíu mày, lim dim mắt lắng nghe, như muốn chọn lọc để tìm trong mớ âm thanh giao hưởng của bầy ve một thủ lĩnh to mồm nhất. Rồi, như đã xác định được vị trí cần thiết, Sáng đứng dậy, đến bên gốc sấu, cứ để nguyên bàn tay còn băng cuốn, tót một cái, cậu đã treo lên thân cây, và chỉ bằng mấy sải chân Sáng đã ngồi chồm chệ trên chỗ chạc cây, nơi có lần cậu đã trốn lên đó ngồi đọc truyện. Nghiêng ngó, di chuyển một lát trên các cành lá, Sáng vô được một chú ve

sâu, cầm gờ trên tai kiểm tra lại lần nữa, rồi tụt xuống đất.

Mang con ve sâu vào nhà, nó vẫn bướng bỉnh im thin thít, không kêu thêm tiếng nào, chỉ hơi bóp nhẹ vào lưng, chú ve mới ọ ẹ giống lên những hồi dài. Sáng lôi cái quạt máy lại gần, lấy dây chỉ buộc chú ve vào đầu cái que, gờ ra trước quạt rồi bật điện. Cậu điều khiển từ từ, số 1, số 2, rồi bật số 3, chú ve sâu thỉnh thoảng mới kêu lên yếu ớt. Suy nghĩ một lát, Sáng ngắt nửa chân sau con côn trùng, lấy que tăm nhỏ cắm vào, đầu kia que tăm, cậu dán một mẩu giấy như lá cờ nhỏ xíu mục đích để cản gió. Xong xuôi, Sáng lại bật quạt lên, gờ chú ve trước gió. Kỳ lạ chưa, con ve lúc này bướng bỉnh và lười nhác là thế, mà bây giờ kêu inh ỏi không dứt, số quạt càng mạnh, nó càng kêu to.

- Thành công rồi ! - Sáng buột miệng kêu to - Ra-đa phát sóng siêu âm tuyệt vời. Có tiết mục thách đố các trình sát nhà ta rồi đây...

Vừa đúng lúc ấy, loa phon đầu bàn học phát tiếng ọ ọ nối điện, và có tiếng nói : "Trình sát Sáng "lợn" có nhà không, ra đón đoàn đại biểu đến thăm bệnh nhân ngay lập tức... Nhớ... mặc quần áo nghiêm chỉnh nhé!"

Sáng nhận ra tiếng Tùng "khểnh" và biết các bạn đang ở cả ngoài cửa. Chắc chắn có cả Tuyết và Hạnh nữa, nên cu út mới nhắc "quần áo nghiêm chỉnh chứ". Cái băng tay tạm tháo ra lúc buộc chú ve sâu, giờ cậu vội vàng nhặt lên, cuống quýt buộc lại như cũ. Lại có tiếng loa phon : "Sao lâu thế ! Nhanh lên, kéo thi u hết đồ ăn bây giờ !".

Sáng "lợn" nghĩ ngay ra kế hoãn binh, xách cái quạt máy con đặt lên bàn, bật quạt rồi gờ con ve sâu lên trước gió. Chú ve lại kêu inh ỏi không dứt. Sáng ấn vào nút truyền ra, rồi dí con ve gần sát ống nói, đồng thời lên tiếng :

- Các cậu đợi một lát ! Tổ đang dở tay làm một thí nghiệm cực kỳ thú vị : Sản xuất ra-đa phát sóng âm thanh. Nghe thử nhé, nó đang phát sóng đấy...

Tiếng con ve sâu được truyền ra cửa, qua đường dây, làm mấy cô cậu cứ trở mắt nghe mà nhìn nhau, chẳng biết loại ra-đa gì mà âm thanh quái dị như thế...

Sau đó, giấu chú ve và cất các dụng cụ đi, Sáng chậm rãi ra mở cửa đón bảy cô cậu đồng nghiệp vào nhà. Tất cả đều bắt tay cu "lợn", đứng bàn tay chặt ngòai không vỡ còn băng, Sơn "sợ" thậm chí còn bóp hơi mạnh để "kiểm tra" bệnh nhân, nhưng cũng chẳng thấy Sáng kêu ca, biểu hiện gì. Mới gặp nhau từ hôm qua chứ có lâu la gì mà các cậu

thi nhau bắt tay, lắc lẩy lắc đẽ, cứ làm như hàng tháng mới gặp không bằng.

Cả bọn, Sơn "sợ", Minh "tổ cú", Quang "sợ", Tuyết Mèo con, Hạnh "chè đậu", Tùng "khềnh", Sơn "mặt già", kéo nhau vào nhà, ngồi chen nhau trên chiếc giường. Tuyết Mèo con trình trọng :

- Tuy cậu không ốm, nhưng tay bị thương, coi như bệnh nhân đang điều trị, nên hôm nay cả nhóm rủ nhau đến thăm. Có cả quà đây...

Quang "sợ" được phân công mua quà, đặt một bịch giấy dầu to tướng giữa giường. Sáng hơi giật mình, khách sáo :

- Các cậu vẽ chuyện quá, tớ có làm sao đâu, chỉ xước da nhẹ thôi. Tại Tuyết bắt phải... ở nhà đấy chứ...

- Không phải là cá nhân cậu Tuyết, mà đây là ý kiến của bác sĩ nhóm đặc nhiệm - chúng tớ vừa bầu rồi, ai cũng phải chấp hành...

Tùng "khềnh" lấp lửng trêu :

- Nhưng bây giờ cậu Sáng mới biết. Như vậy là Sáng đã chấp hành theo Mèo Con tuyệt đối, từ trước khi được bầu bác sĩ cơ !

Sáng hơi đỏ mặt, lúng lúng pha nước mời các bạn, vẻ càng mất tự nhiên hơn. Cậu lắng chuyện :

- Nhưng các cậu mua gì mà nhiều quà thế ?

Quang "sợ" nói thẳng thừng :

- Không phải cho một mình bố đâu bố ạ. Không lẽ bố ngồi ăn để cả lũ nhìn chác !... Đây là mua cho cả nhóm liên hoan cùng cậu luôn đấy. Vụ án chấm dứt rồi, hết việc làm, nhân tiện thăm cậu thì tranh thủ "nhậu" một tí luôn cho vui... Nào tất cả quây vào đây, khai phá luôn... Cậu Sáng lấy cho mượn mấy cái bát, mau lên, không... nó bực ra chiều bây giờ...

Một tờ báo được trải ra giữa giường. Quang "sợ" cầm đáy dốc ngược cái túi giấy, đổ xuống lù lù một đồng "đầu chao quẩy" nóng hổi và bóng mỡ, tương ớt và đu đủ dầm dầm được tháo từ túi ni-lông chia ra mấy bát, trông thật hấp dẫn và xô bồ.

Minh "tổ cú" cầm ngay một chiếc quẩy lên, tuyên bố :

- Xin mời bắt đầu ! Mừng chuyên án "KTHR" thành công ! Mừng sự phát triển và lớn mạnh của nhóm đặc nhiệm C21 ! Chúc Sáng "lợn" mau lành vết thương, chúc sức khỏe cả 8 trình sát...

Tiếp sau là cuộc tiến công vào núi quẩy rào rào và liên tục, cô cậu nào cũng thao tác kha khá cả. Mấy bát nước chấm cạn nhanh, vì Tuyết và Hạnh thỉnh thoảng còn... húp nữa. Đồng quẩy vơi đi nhanh chóng, mồm mép cô cậu nào cũng bóng nhẫy mỡ, xuýt xoa vì cay...

Cho đến lúc trên giường nhẵn thín, không còn một chiếc quấy nào, nước chấm cũng hết sạch, Quang "sọt" lại quờ tay sau lưng lôi ra một gói nữa, bảo Tuyết, Hạnh :

- Bộ phận hậu cần đâu, "Mèo con" và "Chè đậu" thu dọn nhanh lên, tiệc mặn đã xong, giờ đến tiệc ngọt.

Lại một gói nữa xỏ ra : 8 cái bánh ngọt, 8 thanh kẹo cao su, 8 lọ nước ngọt vỏ nhựa có ống hút và 8 quả cam...

Cuộc chiến đấu lại tiếp diễn. Kể ra, có lẽ chưa từng có một cuộc "thăm người ốm" nào lại vui vẻ và lạ lùng kiểu này. Đến mức, cái băng tay của ông bệnh nhân được tháo ra từ bao giờ chẳng ai nhớ nữa !

Hết các thứ để ăn uống, trên giường la liệt giấy kẹo, vỏ và lọ không, thì cũng là lúc cuộc "thăm người ốm" kết thúc, cả bọn toan đứng lên ra về, thì Sáng ngăn lại, hỏi Mèo Con :

- Hôm nay là ngày thứ nhất tớ ở nhà "điều trị", nhưng các cậu thấy đấy, tay tớ có làm sao đâu, khỏi ngay rồi, Sáng chia bàn tay cho các bạn xem - cho nên tớ đề nghị Tuyết Mèo con cho được rút xuống... một ngày thôi, ngày mai tớ có thể đi tập và tham gia mọi việc cùng nhóm được rồi...

- Không được ! - Tuyết nói ngay - ba ngày là ba ngày, đủ thời gian cho vết thương "khép miệng" và chấn một liều

kháng sinh chống nhiễm trùng. Tớ có mang theo thuốc của nhóm mới mua đây, cậu uống luôn đi. Đây là quy định của y tế, chứ có phải tớ thích thế đâu...

- Nhưng, phải dựa vào tình hình thực tế mà chiếu cố chứ ! Thế hai ngày thôi vậy... - Sáng năn nỉ.

- Thôi, không kỳ kèo nữa, nghỉ đúng ba ngày ! - Tuyết kiên quyết.

Sáng "lợn" biết không lay chuyển được Mèo Con, mặt ỉu xiu, đành không dám đề đạt thêm. Quang "sọt" động viên :

- Cậu cứ yên trí, nghỉ ở nhà, có món gì tụi tớ cũng phân cho, không sợ thiệt đâu...

Sáng phản đối :

- Đâu phải tớ sợ... thế ! Nhưng ở nhà một mình buồn lắm, tớ lại vừa thí nghiệm thành công một loại ra-đa phát sóng âm thanh...

- À, ừ, quên khuấy đi mất. Đâu, đâu ? Cậu để đâu cho chúng tớ xem đi...

Không thuyết phục được cả bọn, nhất là Mèo Con, cho giảm bớt ngày phải ở nhà, Sáng cũng nhất định "chơi" lại cả bọn. "Đã thế, cho chúng nó hồi hộp một thể". Cậu nói:

- Mấy hôm nay trời nhiều gió, các cậu nhìn cái chong chóng trên máy đo ở ngọn cây thì rõ. Nếu các cậu đồng ý, đúng 19 giờ 30 ngày tứ tư, tức là tớ đã hết thời hạn ở nhà, mời tất cả tập trung, địa điểm sẽ thông

Cho đến lúc trên giường nhẵn thín, không còn một chiếc quấy nào, nước chấm cũng hết sạch, Quang "sọt" lại quờ tay sau lưng lôi ra một gói nữa, bảo Tuyết, Hạnh :

- Bộ phận hậu cần đâu, "Mèo con" và "Chè đậu" thu dọn nhanh lên, tiệc mặn đã xong, giờ đến tiệc ngọt.

Lại một gói nữa xổ ra : 8 cái bánh ngọt, 8 thanh kẹo cao su, 8 lọ nước ngọt vỏ nhựa có ống hút và 8 quả cam...

Cuộc chiến đấu lại tiếp diễn. Kể ra, có lẽ chưa từng có một cuộc "thăm người ốm" nào lại vui vẻ và lạ lùng kiểu này. Đến mức, cái băng tay của ông bệnh nhân được tháo ra từ bao giờ chẳng ai nhớ nữa !

Hết các thứ để ăn uống, trên giường la liệt giấy kẹo, vỏ và lọ không, thì cũng là lúc cuộc "thăm người ốm" kết thúc, cả bọn toan đứng lên ra về, thì Sáng ngăn lại, hỏi Mèo Con :

- Hôm nay là ngày thứ nhất tớ ở nhà "điều trị", nhưng các cậu thấy đấy, tay tớ có làm sao đâu, khỏi ngay rồi, Sáng chia bàn tay cho các bạn xem - cho nên tớ đề nghị Tuyết Mèo con cho được rút xuống... một ngày thôi, ngày mai tớ có thể đi tập và tham gia mọi việc cùng nhóm được rồi...

- Không được ! - Tuyết nói ngay - ba ngày là ba ngày, đủ thời gian cho vết thương "khép miệng" và chấn một liều

kháng sinh chống nhiễm trùng. Tớ có mang theo thuốc của nhóm mới mua đây, cậu uống luôn đi. Đây là quy định của y tế, chứ có phải tớ thích thế đâu...

- Nhưng, phải dựa vào tình hình thực tế mà chiếu cố chứ ! Thế hai ngày thôi vậy... - Sáng năn nỉ.

- Thôi, không kỳ kèo nữa, nghỉ đúng ba ngày ! - Tuyết kiên quyết.

Sáng "lợn" biết không lay chuyển được Mèo Con, mặt ỉu xiu, đành không dám đề đạt thêm. Quang "sọt" động viên :

- Cậu cứ yên trí, nghỉ ở nhà, có món gì tụi tớ cũng phân cho, không sợ thiệt đâu...

Sáng phản đối :

- Đâu phải tớ sợ... thế ! Nhưng ở nhà một mình buồn lắm, tớ lại vừa thí nghiệm thành công một loại ra-đa phát sóng âm thanh...

- À, ừ, quên khuấy đi mất. Đâu, đâu ? Cậu để đâu cho chúng tớ xem đi...

Không thuyết phục được cả bọn, nhất là Mèo Con, cho giảm bớt ngày phải ở nhà, Sáng cũng nhất định "chơi" lại cả bọn. "Đã thế, cho chúng nó hồi hộp một thế". Cậu nói:

- Mấy hôm nay trời nhiều gió, các cậu nhìn cái chong chóng trên máy đo ở ngọn cây thì rõ. Nếu các cậu đồng ý, đúng 19 giờ 30 ngày tứ tư, tức là tớ đã hết thời hạn ở nhà, mời tất cả tập trung, địa điểm sẽ thông

báo sau, tớ sẽ cho các cậu chứng kiến cuộc thử nghiệm tàu lượn mang ra-đa phát sóng. Nhân dịp hiện chưa có vụ án nào xảy ra, tớ định cuộc thử nghiệm ngày sẽ biến thành cuộc thi điều tra luôn. Thế lệ, quy cách thế nào, đến sát giờ sẽ được biết. Tớ tin rằng đây sẽ là cuộc chơi đầy hấp dẫn và thú vị... Còn cái "ra-đa phát sóng" của tớ, không những không thể cho các cậu xem bây giờ, mà phải giữ bí mật tuyệt đối đến cùng. Thế mới gọi là thi chứ, cho xem "đề" trước thì ai mà chẳng làm được. Lúc này, tớ đã chót tiết lộ "âm thanh" của sóng ra-đa phát ra cho các cậu nghe rồi, vậy là đã hơi nhiều đấy...

Các trình sát chung hững. Cậu nào cũng tò mò muốn biết cái thứ phát ra tiếng động lạ tại lúc này mà Sáng gọi là ra-đa kia, thực sự là cái gì. Nhưng đành chịu. Cả bọn bị hấp dẫn bởi cách nói nửa kín nửa hở của cu "lợn" trong trò chơi sắp tới, lại thấy nói sẽ thi thử điều tra nên càng háo hức hơn, đành đồng ý chờ đến ngày hẹn vậy.

Tùng "khềnh" nóng lòng muốn biết ngay, thậm thì rỉ tai Mèo Con :

- Hay là cậu rút cho Sáng xuống còn một ngày điều trị đi, để ngày mai xem cậu ta thực nghiệm luôn...

- Đã bảo không là không mà lại - Tuyệt khê gắt - cho dù thực nghiệm, hay có vụ án

thật chẳng nữa cũng thế thôi ! Sức khỏe là vốn quý và quan trọng nhất.

Trên đường về, Tùng còn bàn với Quang:

- Không biết nó định giờ trò gì nhỉ ? Có cách nào khai thác để biết trước được không?

- Khó đấy. Thành cha này tính cục, sắt đá lắm ! - Quang đáp.

Tùng nghĩ ngợi một lúc, bảo :

- Hay là thế này : tụi tớ còn phong kẻo cao su, thành này háu ăn, đợi tớ quay lại thử "mua chuộc" nó xem...

Quang vốn biết tính Sáng, ngăn lại ngay :

- Cậu tuy láu cá, mà khờ quá, chẳng hiểu tâm lý gì cả. Lúc khác thì còn hy vọng, chứ nó vừa cùng bọn mình làm một bữa no say xong, còn thiết gì đến phong kẻo của cậu nữa ! Tốt nhất là bỏ ra đây, nhai luôn đi...

*

Suốt trong hai ngày tiếp theo, Sáng cầm cung ở nhà không đi đâu nửa bước. Cậu khép kín cửa sổ, nằm bò ra đất vẽ thiết kế, sửa đi chữa lại kỹ càng, rồi bắt đầu công trình chế tạo tàu lượn chuẩn bị cho cuộc thử

nghiệm tới. Cũng có đến vài lần, Tùng và Quang mò đến cửa nhà Sáng, tính chuyện thông đồng "ăn mánh", nhưng sau khi gào vào "micrô phon" đến dăm lần bảy lượt : "Cậu làm gì ở trong nhà đấy, ngủ à ? Ra mở cửa cho tui tớ vào thăm "bệnh nhân" chứ!"... thì chỉ được nghe tiếng Sáng nói truyền ra : "Hết giờ thăm, bệnh nhân cần được nghỉ ngơi để điều trị. Hẹn gặp nhau tối thứ tư !". Hai cậu trình sát đành lủi thủi ra về, trong lòng tuy bức dọc, nhưng thấy Sáng có lý. Tùng lẩm bẩm : "Ai bảo sinh ra bầu y tá với bác sĩ, bắt nó nghỉ để điều trị, nó tức nên "chơi" lại tui mình đây mà !". Song quả thật, hai cậu càng háo hức, tò mò và hồi hộp chờ đón tiết mục "thử nghiệm tàu lượn mang ra-đa phát song" của tay cán sự lý buồng binh mà lì lợm này.

Sáng đến ngày thứ tư, mãn hạn "điều trị vết thương", Sáng "lợn" có mặt ở bãi bóng sau trường từ mờ sáng, chờ cả bọn lần lượt đến. Cậu ta hơn hờ thông báo ngay :

- Kế hoạch vẫn không thay đổi. Tối nay, tất cả nhóm tập trung tại sân thượng nóc nhà C2 - khu của Minh "tổ cú" và Quang "sọt". Hai cậu là "thổ công", nên có nhiệm vụ tìm đường đưa cả nhóm lên tập kết an toàn. Đúng giờ G. đã báo trước, tàu lượn bắt đầu cất cánh...

Sáng "lợn" còn cẩn thận dặn thêm :

- Lần này, có thêm hai trình sát nữ, không quen leo trèo, đề nghị các cậu lo chuẩn bị thang dây hoặc ghế gỗ cao để hai cậu ấy lên cho dễ. Một điểm nữa, là đã có chỉ thị cấm thả diều trong thành phố, khu tập thể cũng đã nhắc nhở, cấm trẻ em lên nóc nhà chơi diều. Nên cho dù của ta là tàu lượn chứ không phải diều, thì công tác giữ bí mật phải tuyệt đối coi trọng !

Sáng "lợn" chỉ nói có thế, cả buổi tập sau đó, ai gợi ý thế nào cậu cũng không hé răng tiết lộ nửa lời, chỉ đáp gọn lỏn : "Tối nay sẽ biết. Bí mật !".

90

CUỘC THI BẮT NGỒ VÀ ĐỘC ĐÁO

Sân thượng tầng 5 dãy nhà C2 giờ này vẫn còn ẩm ẩm bàn chân sau một ngày giải nắng, chính tại nơi này, năm ngoái, Sơn "mặt già" đã hoàn thành xuất sắc bài sát

hạch đầu tiên - khám phá vụ án kẻ vặt trộm trần tử ăng-ten máy thu hình, đưa hai chú thủ phạm chíp hôi lên tận nơi nhận tội và lấp trả lại 7 ống chần tử vào giàn ăng-ten các gia đình bị mất, sau đó, cũng ngay tại hiện trường trình sát mới vừa lập công, lễ kết nạp cậu chủ quán karaôkê "mặt già" này được tổ chức. Đêm nay, trời sáng trắng suông, cái nóc nhà như một dải đường băng cho máy bay cất cánh trên một hạm đội lênh đênh giữa biển. Sân thượng sạch sẽ vì mưa nắng và thoáng gió, không một đám rêu nào mọc được. Một vài cái lá khô và rơm rác, có lẽ do lũ chim làm tổ vận chuyển qua đây đánh rơi. Kể từ ngày khu nhà hoàn thành, người lớn, nếu không có việc gì, chẳng ai buồn để ý và đặt chân lên đây cả. Gió đầu đêm mát rượi, lồng lộng thổi nghe ù ù bên tai. Thực tình, ngay từ ngày lên đây cùng cả bọn xử lý hai chú lỏi "tội phạm" cuôm nhôm đi bán đồng nát, Sáng "lợn" đã thấy mê li, nó nghĩ ngay đến một cuộc chơi điều thú vị và định bụng sẽ chế tạo con tàu lượn độc đáo để một ngày nào đó cho cất cánh trên đường băng này. Nhưng rồi, công việc bận rộn, các vụ án liên tục nối nhau xảy ra, khiến Sáng chưa có điều kiện thực hiện ý định ấy.

Ba ngày qua, Sáng bù đầu vào thiết kế và chế tạo hoàn chỉnh một cái tàu lượn độc

đáo chưa từng có trong lịch sử ngành hàng không một quốc gia nào. Chiếc tàu lượn đầu nhọn, đuôi dài giống một con cá heo đang trong tư thế đề sóng lao về phía trước. Đầu màu đen, thân trắng, hai cánh dài, vênh lên màu đỏ, được cấu tạo bởi những nan tre khum khum cong về phía trên để đón sức nâng của gió. Đuôi tàu chẻ ra ba nhánh, hai nhánh dưới vẽ ngôi sao vàng trên nền tròn đỏ, nhánh trên là chữ số "21", tượng trưng cho tên gọi nhóm đặc nhiệm. Bạn nào đã từng chơi tàu lượn chắc còn nhớ, trong trò chơi thú vị này, chế tạo xong một chiếc tàu với trọng lượng vừa phải, bộ cánh hợp lý đủ sức bay trên không, nhưng lại phải lượn vòng cơ, là đã coi như "chiến thắng" 90% rồi. Chỉ còn mỗi việc cuối cùng là tổ chức cất cánh. Cũng phải nói qua về trò chơi này một tí nhĩ. Giống như chơi điều, nhưng lại khác điều ở chỗ : khi tàu lượn đã lên đến tầng cao trên không rồi, thì dây tự tuột ra rơi xuống, tàu lượn nhờ sức gió và sự cân bằng khéo léo, cứ thế lượn vòng trên không, càng lâu càng giỏi, và nhất là lại "biết" hạ cánh xuống ngay quanh khu vực đã bay lên thì tuyệt vời nhất. Tuy nhiên, hiếm có chủ nhân nào sản xuất nổi một con tàu lượn như thế. Bởi khi thiết kế, phải biết tính toán cực kỳ kỹ lưỡng và chính xác, để độ nặng - nhẹ của hai cánh chênh lệch nhau rất ít, khiến con

tàu có thể lượn vòng tròn khi tự do lướt gió trên trời. Còn cho tàu lượn cất cánh thế nào, thì lại cực kỳ đơn giản. Dưới bụng tàu đóng một cái đinh hoặc móc thép nhỏ, choãi về phía sau để mắc dây. Dây được buộc vào một vòng sắt như cái nhẫn nhỏ, mắc vào cái đinh dưới thân tàu. Một người cầm đầu dây kia, dài quãng hai chục mét, một người nâng tàu lượn ngang đầu ở tư thế bay. Một - hai - ba ! Người cầm dây kéo chạy, người nâng tàu chạy theo, khi thấy sức kéo và gió trời đủ sức đưa dần tàu lên, thì buông tay. Công đoạn này giống như ta thả diều, chỉ khác, sau đó người kéo dây vẫn vừa chạy vừa kéo thật lực, chạy càng nhanh, tàu lượn càng lên cao. Khi thấy tàu đã lên tới độ cao ưng ý, người kéo dây dừng lại, đầu dây buộc vòng sắt nặng tự tụt khỏi đinh móc dưới bụng tàu, rơi xuống. Tàu lượn bắt đầu thả sức bay tự do.

Phải công bằng mà nói, những loại trò chơi tương tự như vậy mà chơi trên sân thượng nóc nhà, thì nguy hiểm thật. Chẳng có lan can, rào chắn gì, mãi kéo, mãi chạy mà sa chân lao xuống từ mái nhà thì... chỉ có tan xương, đi chầu diêm vương sớm. Chả thế mà các cô bác người lớn đã cấm ngặt bọn trẻ chơi trên nóc nhà, cũng đúng.

Song, Sáng và các bạn, cho dù tinh nghịch và vụng trộm, nhưng đều đã lớn cả -

học sinh lớp 8 rồi chứ có ít đâu, nên các cậu hiểu được điều đó. Để phòng nguy hiểm, Sáng phân công hai bạn cầm hai đầu con sào đứng ở gần cuối đường băng, để làm "củ" chạy của người kéo dây.

Đúng 7 giờ 30 tối, Minh "tổ cú" và Quang "sọt" đã đưa cả nhóm lên mái nhà an toàn bằng lỗ trần tầng 5, cầu thang nhà mình. Quang "sọt" làm hẳn cái thang dây, ưu tiên Tuyết Mèo con và Hạnh "Chè đậu" lên trước, tất cả lên sau. Gọi là tất cả, nhưng thực ra chỉ còn 7 mống, vì Sáng "lợn" đã lên trước từ bao giờ. Khi Mèo Con vừa tới miệng lỗ trần, đã thấy Sáng ở trên, giơ tay : "Nắm vào tay, tớ kéo lên cho !" làm cô nàng không khỏi ngạc nhiên. Ra các trình sát, cô cậu nào cũng ưa làm những chuyện đột ngột, bất ngờ cả.

Tùng "khềnh" và Sơn "mặt già" được Sáng phân công đứng cầm sào hạn chế cự ly chạy. Sơn "sọt" cầm một đầu dây kéo. Tự tay Sáng sẽ nâng và thả tàu lượn. Cuộc bay thử nghiệm chuẩn bị bắt đầu, Sáng nói tóm tắt :

- Chiếc tàu lượn C21, viết tắt là 21 để bảo đảm bí mật, tớ vừa hoàn thành trong ba ngày nghỉ điều trị vết thương ở nhà. Đầu đen, thân trắng, cánh đỏ, đuôi có sao vàng và chữ số 21. Đáng lẽ ra, chơi tàu lượn phải chơi ban ngày, nhìn ngắm mới đẹp và vui mắt. Song, đây chỉ là cuộc bay thử nghiệm

nên phải bay ban đêm để giữ bí mật. Hai nửa, ban ngày mà cho bay trên nóc nhà, rất dễ bị các chú công an hoặc chi nhánh điện phát hiện, vô phúc mà chạm trán mấy ông tổ điện thì chỉ có... toi ! Mấy ông này ít tình cảm lắm... Như tớ đã báo cáo hôm trước, tàu lượn có gắn ra-đa phát sóng âm thanh, nhưng ra-đa chỉ hoạt động khi tàu bay trên không trung các cậu chú ý theo dõi nhé. Tớ cho cất cánh đây...

Sau khi đã dặn dò kỹ càng Sơn "sợ" cách kéo dây, chạy dừng lại thế nào, Sáng nâng chiếc tàu lượn lên ngang đầu, tư thế sẵn sàng, rồi hô to :

- Chuẩn bị... Xuất phát !

Sơn "sợ" căng dây chạy đến nhanh, dọc theo sân thượng nóc nhà, Sáng cũng chạy nhanh chẳng kém, nhưng được độ năm - sáu bước, Sáng đã buông chiếc tàu lượn khỏi tay, giục giã Sơn : "Cứ chạy tiếp, chạy tiếp đi, nhanh vào...!" Khi chiếc tàu lượn đã bay lên khá cao, Sáng hét : "Thôi, dừng lại !". Đoạn dây kéo tự rơi xuống sân. Chiếc tàu lượn bắt đầu tự ý bay lượn theo sức nâng của gió, trông thật đẹp mắt. Ánh trăng suông, nhưng cũng đủ để tám cặp mắt trinh sát nhìn rõ chiếc tàu lượn, như một con đại bàng, đang giang cánh lượn trên bầu trời.

Riêng về cái khoản lắp ráp máy móc này, phải công nhận Sáng "lợn" chịu khó

mây mờ và nghĩ ra nhiều trò chơi, khó có câu nào địch nổi. Các chàng chỉ có nhìn mà... thêm và càng thêm khâm phục tay cán sự vật lý thông minh của mình. Sáng bỗng xua tay, bảo các bạn :

- Trật tự, các cậu chú ý nghe kia. Thấy chưa ? Ra-đa bắt đầu phát sóng rồi đó...

Im lặng, cả bọn lắng tai nghe, quả nhiên, từ trên cao, phía chiếc tàu lượn, một âm thanh "vè vè vè vè..." vọng xuống, khi rõ nét, khi mất hẳn theo chiều gió thổi. Anh nào anh ấy ngơ ngác, chẳng hiểu Sáng làm cách gì mà chiếc tàu lượn kêu được như vậy. Tùng "khềnh" thắc mắc :

- Không có dây rợ gì cả, mà nó kêu được, tài thật, cậu làm cách nào đấy ? Chẳng lẽ có hệ thống vô tuyến, điều khiển từ xa à ?

"Ra-đa" từ tàu lượn vẫn phát sóng, tiếng "vè vè" vẫn khi nhất khi khoan, Sáng "lợn" vênh mặt :

- Tạm thời bí mật đấy, chưa thể nói được. Nhưng có thể hé mở để các cậu biết trước : phương pháp đơn giản cực kỳ, kết hợp thô sơ với hiện đại...

Rồi cậu vỗ vỗ tay, tập trung cả nhóm quay lại, vẻ rất quan trọng :

- Các cậu lại cả đây nào, tớ phổ biến nội dung cuộc thi được rồi đấy. Hôm nay thời tiết tốt, gió đông nam, nhiệt độ và độ ẩm thích hợp. Theo dự tính thì "tàu lượn 21" sẽ

bay trên khoảng không từ 180 đến 240 giây, tức là khoảng từ 3 đến 4 phút. Sau đó sẽ có hai khả năng : Thứ nhất, tàu lượn sẽ hạ cánh an toàn đúng trên đường băng này, song khả năng này rất khó, vì còn phụ thuộc vào sức gió và sự tính toán độ lệch của hai cánh tổ đã thiết kế. Thứ hai, khả năng này chiếm tới 90 phần trăm, là khi hết đà bay, tàu lượn sẽ hạ cánh xuống bất kỳ đâu trong khu tập thể này...

Sáng vừa nói tới đó, thì Tuyết Mèo con đột ngột cắt lời :

- Nhìn kia, các cậu nhìn kia... - Tuyết chỉ tay lên trời.

Tất cả nhìn theo, xa tít trên cao, chiếc tàu lượn nhỏ xíu đang chao đảo, lật nhào mấy vòng, cứ y như chiếc phi cơ biểu diễn nhào lộn, rồi lại bay tiếp một đoạn, lại chao nghiêng...

Sáng nói ngay :

- Chết cha rồi, gió xoáy, trên cao mà gặp gió xoáy thì tàu lượn chỉ có mà gãy cánh. Đến cả phi cơ thật, gặp cơn gió xoáy cũng còn liêu xiêu nữa là. Giả thuyết này tớ đã đặt ra rồi. Càng hay... Cuộc thi sẽ càng hấp dẫn...

- Sao lại càng hay là thế nào ? - Tuyết nhíu mày - gặp gió xoáy, tàu lượn gãy cánh mà lại bảo càng hay, phí hoài cái ra-đa...

- Không gây cánh trên không, thì đang nào khi hạ cánh, vướng vào cành cây, cột đèn, nóc nhà, hay đâm vào bất cứ chướng ngại vật nào... tàu lượn cũng gãy cánh mà thôi, tớ đã xác định rồi. Còn ra-đa, cố gì mà tiếc, nhà tớ có nhiều vô thiên ứng...

Vừa lúc ấy, chiếc tàu lượn lật nhào mấy nhịp, rồi vụt một cái, biến mất hút trong bóng đêm. Sáng "lợn" gật gật đầu, chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào, cứ như thể chuyện tàu lật nhào ấy do chính cậu điều khiển không bằng.

- Tốt rồi ! - Sáng nói - đúng như kế hoạch đã trù tính. Bây giờ, cuộc thi lại có thể bắt đầu được. Mình có 8 người, chia làm hai "phe", khởi sự ngay từ sáng mai, thì điều tra truy tìm dấu vết nơi tàu lượn gãy cánh. Phe nào tìm thấy xác chiếc tàu lượn trước, phe ấy thắng, giải thưởng do nhóm trích quỹ quy định. Trong khi rồi việc, coi đây như là một vụ án. Bây giờ, để tránh thiên vị, tớ đề nghị rút thăm chia quân. Làm tám phiếu, viết tên từng người, trộn đều lên rồi chia đôi, ai trúng phe nào thì vào phe ấy. Bắt đầu đi...

Mình "tổ cú" xé giấy, Sơn "mặt già" viết tên, xong vo viên tất cả lại, để trong lòng hai bàn tay úp xóc đều lên, rồi bất ngờ thả tất xuống đất, gạt mỗi bên 4 viên. Để tránh "gian lận", cả bọn ủy quyền cho Sơn "mặt

già" mở từng viên giấy ra đọc. Tùng "khềnh" giục :

- Nhanh lên, chỉ cần đọc một bên thôi, số còn lại tất nhiên là phe kia rồi...

Thật là oái oăm, không biết nên gọi là đen đui, hay có thể may mắn cũng nên (?) Ngay trong bốn mống đầu tiên, thì rơi ngay vào : Sáng, Tuyết, Hạnh và Tùng, đúng là một "ca" ăn dơ tâm đầu ý hợp, đồng thời cũng vua châm chọc công kích nhau nữa.

91

NOI TÀU LUẬN GỠ CẢNH

Vậy là hai phe, qua bốc thăm vô tư và công bằng, đã được phân định rõ ràng. Một phe gồm : Tuyết - Hạnh - Tùng - Sáng, còn một phe là : Minh - Sơn - Sơn - Quang, bắt đầu hăm hở lao vào cuộc thi điều tra truy tìm nơi tàu lượn gãy cánh. Chúng đặt ra giải thưởng 100 ngàn đồng (thật là hấp dẫn

và khá "sộp") cho phe nào mang được xác chiếc tàu lượn về trước.

Hai phe độc lập tác chiến, tự bầu chỉ huy và tự tìm ra cách điều tra riêng, hiệu quả nhất. Tuy nhiên, cả nhóm cũng quy định : 16 giờ buổi chiều mỗi ngày, sẽ tập trung ở điểm hẹn, sân bóng sau trường, đầu rặng nhãn ngày xưa mà các cậu đã bị quá "đạn thu" của Tùng "khềnh" "bật mí", để thông báo kết quả mỗi phe.

Hạnh "chè đậu" tranh thủ mời Sáng, Tùng, Tuyết về nhà chiêu đãi nhẹ trước khi lên đường.

- Lần trước, các cậu mới đến nhà Mèo Con, còn nhà tớ, đã ai đến đâu. Mang tiếng cùng nhóm mà không biết nhà nhau thì thật vô lý và thiếu sót quá. Hôm nay, nhân tiện, tớ khao các cậu một bữa, nhưng không phải là chè đậu đâu nhé, mà là chè sắn, tớ dậy sớm, nấu từ 5 giờ, để tủ lạnh. Chắc bây giờ ngon lắm đây.

Sáng "lợn" nghĩ thầm trong bụng : "Được rơi vào nhóm này quả là may mắn, đỡ phải cái vấ, mà chưa chi đã được ăn. Cái lợi đầu tiên nhìn thấy ngay rồi. Còn phe bên kia, sức mấy, toàn thằng dạ dày bé, có mà nhịn đói tới trưa. Chỉ thương Quang "sọt", đi với mấy ông khánh ăn, không biết có đủ sức mà điều tra không !".

Sáng đánh liền hai bát chè sắn, mà vẫn còn cảm thấy thơm thềm. Bọn con gái giỏi thật. Nó nấu ngon quá. Nhưng không lẽ cứ chén tì tì, ngưng lăm. Đã hai bát đã là "thân mật" lắm rồi. Ăn uống xong xuôi, bốn cô cậu lên đường. Tuyết Mèo con bảo :

- Theo tớ, cậu Sáng làm chỉ huy trưởng. Đầu tiêu ra trò thi thố này thì chắc Sáng phải có biện pháp điều tra sẵn rồi. Vậy nếu cả bốn nhất trí, thì cậu Sáng cho biết biện pháp điều tra ngay đi, truy tìm cái máy bay rơi, tớ thấy cũng tù mù lăm. Chỉ trừ khi, mình có cái máy bay trực thăng thật, đi một vòng trên đầu khu tập thể mà quan sát, thì tàu lượn rơi ở đâu là biết ngay. Nhưng đấy chỉ là mơ ước thôi. Còn thực tế, tớ nghĩ, có treo lên nóc nhà mà quan sát, thì tầm nhìn cũng chỉ hạn chế trong một khu vực nhất định, chưa kể chiếc tàu lượn lại rơi ở chỗ bị che khuất, thì cũng chịu không thể nhìn thấy được...

Sáng cứ để Tuyết nói hết, thùng thẳng đáp :

- Bây giờ, tớ thông báo thêm tính năng và đặc điểm của hệ thống ra-đa gắn trên chiếc tàu lượn để các cậu rõ, trước khi thống nhất phương pháp điều tra.

Tùng hấp dẫn ngay, hồ hởi giục :

- Ủ, hay đấy, nói luôn đi, cứ giấu giếm mãi... Tớ cũng đang muốn hỏi : Khi tàu lượn

không bay, tức là hạ cánh rồi, hay cậu gọi là gãy cánh cũng thế, thì cái ra-đa có còn hoạt động và "phát sóng" nữa không ?

Sáng nói tiếp :

- Cậu tìm đúng điểm nút rồi đó, khá lắm. Nhưng nếu không biết một đặc điểm nguyên lý làm việc của hệ thống ra-đa này, thì không thể tìm nổi đâu.

- Thế thì nói đi, đặc điểm gì. Cứ rào đón mãi sốt cả ruột !

Sáng "lợn" giải thích :

- Vì tớ là tác giả chế tạo và thí nghiệm thành công loại ra-đa này, nên đặc điểm của nó tớ phải nắm trong tay chứ. Tóm lại thế này : Bất kỳ ở đâu, ra-đa chỉ làm việc, cụ thể là phát sóng âm thanh, trong điều kiện phải có gió thổi ở mức độ nhất định. Vì thế, khi bay, trên cao nhiều gió, ra-đa liên tục phát sóng. Nhưng khi tàu lượn đã hạ cánh ở trạng thái bất động rồi, ra-đa cũng vẫn có thể "hoạt động", phát âm thanh, nếu như trời nhiều gió. Dựa vào đặc điểm đó, tớ phân công và dự định như sau : Trước hết, Tuyết và Hạnh cứ chờ ở dưới đất, tớ và Tùng sẽ trèo lên mái nhà 5 tầng để quan sát một lượt xung quanh khu vực, lưu ý đến các màu xanh đỏ trên mọi điểm cao. Đó là phương pháp truy tìm bằng thị giác. Nếu chưa phát hiện được gì, thì cả tốp tập trung tuần tra quanh khu vực, nhưng lần này chú ý hơn

đến phương pháp truy tìm bằng thính giác, nghĩa là nghe. Cậu nào cũng phải căng tai ra mà nghe. Các cậu còn nhớ cái tín hiệu âm thanh phát ra từ ra-đa không ? Hôm nghe qua "micro phon" nhà tớ ấy ?

- Nhớ, nhớ chứ ! Nó kêu "vè vè" như là con... - Mèo Con đang nói dở, Sáng cắt lời :

- ... Là con gì tùy cách ví của mỗi người. Chỉ cần còn nhớ là được. Nhưng phương pháp này chỉ tiến hành nếu thấy trời có gió thổi mà thôi. Bởi thế, nếu trời đứng gió thì tại mình nghỉ giải lao. Có gió, lại đi tiếp. Bây giờ, trước hết mình thực hiện phương pháp I - điều tra bằng thị giác đã...

Nói rồi, để Hạnh và Tuyết chờ ở đầu đường khu nhà C2, nơi tối qua tiến hành cuộc thử nghiệm "Tàu lượn 21", Sáng và Tùng tìm cách trèo lên sân thượng tầng 5...

Nhưng, hơn 15 phút ngó nghiêng, quan sát khắp bốn xung quanh, Tùng và Sáng chẳng nhìn thấy một dấu hiệu nào chứng tỏ là xác chiếc tàu lượn cả. Cũng có một vài chấm màu xanh, đỏ ở xa xa, Tùng cẩn thận mang cả ống nhòm lên xem, thì hóa ra toàn những... quần đùi, áo lót trên dây phơi ở những căn hộ sinh viên bên ký túc xá. Hai đứa vừa tức vừa buồn cười. Sáng "lợn" lầm bầm : "Ai lại những thứ ấy cũng phô ra ngoài cửa sổ ! Kém ý thức văn minh thật,

mà lại là dân đại học, cử nhân khoa học tương lai mới đáng buồn chứ!".

Vậy là phương pháp điều tra bằng thị giác đành chấm dứt, Sáng và Tùng xuống thang, cùng Tuyết, Hạnh chuẩn bị tiến hành phương pháp "thính giác".

Sáng nhìn lên một ngọn cây cao, xằng xái bảo các bạn :

- Tốt rồi, cây lá đung đưa, chứng tỏ đang có gió. Ta xuất phát ngay thôi. Nhớ đi hàng đôi, hai người một, lắng tai nghe cho kỹ. Cậu nào thấy có biểu hiện của tín hiệu ra-đa, thì báo ngay để tập trung xác định nhé...

*

Cũng trong khi đó, nhóm bốn người Sơn "sợ", Minh "tổ cú", Sơn "mặt già", Quang "sọt" do Minh "tổ cú" làm nhóm trưởng, mang ống nhòm quân sự của bố tiến quân. Phương pháp cũng chẳng có gì hơn nên kết quả cũng chẳng đi đến đâu cả. Nhưng, có một sự kiện ngẫu nhiên làm cả tốp giật mình thót tim, khi Sơn "mặt già" gõ cửa đúng phải nhà cô giáo hiệu phó của trường, luýnh ca luýnh quính chẳng biết ăn nói ra sao...

Chuyện là thế này, bốn cậu cũng lên nóc nhà (đi sau tốp Sáng "lợn" một bước) thay nhau chuyển tay lia ống nhòm đi bốn phương tám hướng, nhưng cũng chỉ phát hiện ra một xâu quần đùi đỏ, quần đùi xanh và mấy thứ tương tự của cánh... tóc dài trên dây phơi. Chúng quyết định xuống đất đi tuần tra theo kiểu ăn may. Được một đoạn Sơn "mặt già" phát hiện lấp ló trên cửa sổ một nhà tầng hai, sau mấy cái áo trên mắc che khuất, một cái cánh tàu lượn treo trên tường. Cũng màu đỏ và có ngôi sao vàng trên vĩ đuôi. Chỉ có phần đuôi trên, vì nhìn dọc nên không thể quan sát nổi có chữ "21" hay không. Cả bọn đứng lại tranh luận. Sơn "mặt già" nói :

- Dù chưa xác định được, nhưng phải làm rõ, không nên bỏ qua.

- Bằng cách nào ? - Minh hỏi.

- Lên tận nhà, gõ cửa, bịa chuyện hỏi tình hình để quan sát, chỉ cần nhìn thấy chữ số 21 là đích thị nó rồi...

- Tổ cho đây chỉ là một sự trùng lặp ngẫu nhiên thôi. Này nhé, - Sơn "sợ" phân tích - vừa đêm qua tàu lượn của mình "gãy cánh" lao xuống đất. Cứ cho là rơi vào sân nhà người ta và giả thuyết có một cậu bé nhặt được... thì cũng chưa có đủ thời gian sửa chữa lại hoàn chỉnh và treo lên tường ngay gần thế kia...

Quang "sọt" cũng tham gia :

- Đúng đấy, có lẽ là ngẫu nhiên thôi. Có thể trong nhà cũng có một ông bạn trạc tuổi chúng mình, chơi tàu lượn, và cũng thích quét bồi giấy đồ lên hai cánh và dán ngôi sao vào đuôi...

Mình "tổ cú" kết luận :

- Ý kiến của các cậu đều đúng cả, dung hòa lại, theo tớ cũng không nên bỏ qua. Cứ lên tận nơi mà xác định cho khỏi ân hận, áy náy. Mất chừng mười phút chứ đáng bao nhiêu...

Cả tốp nhất trí căn đúng cửa sổ, vào cầu thang kéo nhau lên tầng hai. Sau mấy tiếng gõ của "mặt già", cánh cửa hé mở... Cả bọn giật bắn mình : người ra mở cửa chính là cô giáo Hòa, hiệu phó nhà trường. Theo một phản xạ rất tự nhiên, bốn cậu lần lượt : "Em chào cô ạ !" rồi cứ đứng đực ra mấy giây, không biết nói năng gì nữa. Nhanh trí nhất vẫn là Sơn "sọt", cậu tự tin và mạnh dạn hơn, vì nhiều lần trong ban "Sao đỏ" của trường, Sơn đã được ngồi họp và nghe cô Hòa phổ biến nhiệm vụ cũng như kế hoạch hoạt động, Sơn tiến lên trước, lễ phép :

- Thưa cô, chúng em trong ban cán sự lớp 7Z3, đến thăm sức khỏe cô và gia đình. Nhân tiện muốn hỏi lại về lịch khai giảng năm học mới vào ngày nào ạ ?...

- Cảm ơn các em ! Mời các em vào trong nhà...

Như chỉ mong có thế, các cu cậu nhà ta nhanh chóng luồn vào "chiếm lĩnh" vị trí quan sát. Ngay phút đầu tiên, Quang "sọt" đã liếc được vào buồng trong, nơi treo chiếc tàu lượn, quay ra ngẫm lắc đầu ra hiệu cho các bạn, như muốn nói : "Bối nhảm rồi các bố ơi ! Tàu lượn của con người ta đấy. Nhận vơ !"

- Sơn ở lớp 7Z3 thì cô biết rồi, đội viên Sao đỏ xuất sắc của trường mà... Thế còn các em ?... - Cô Hòa đưa mắt cho ba cậu còn lại.

Sơn "sọt" lần lượt giới thiệu với cô hiệu phó từng người một. Cô Hòa mỉm cười triu mến, khen :

- Ra thế, toàn cán sự lớp cả. Các em hoạt động trong hè như thế là tốt lắm, vẫn lo lắng đến việc học tập là cô phần khởi rồi. Có mang giấy bút không, các em ghi nhé...

Sau đó, cô Hòa đọc cho Sơn "sọt" ghi ngày nào tập trung, ngày nào tập đội ngũ, xếp hàng, ngày nào khai giảng năm học mới. Sơn "sọt" ghi sổ hí húi ghi chép, mặc dù cái "lich" này cậu và các bạn đã thuộc lòng từ lâu...

Cuối cùng, sắp xin phép cô ra về, thì cô Hòa hỏi :

- Thế các em đã được thông báo về kế hoạch, chương trình tổ chức trại hè của trường chưa ?

- Thưa cô chưa ạ ! - tất cả ngạc nhiên trả lời.

- Vậy, phải đến cô giáo chủ nhiệm lớp ngay để có kế hoạch chuẩn bị chu đáo. Cô có thể thông báo cho các em, và nhờ các em truyền đạt cho nhiều bạn biết : cuối tuần sau, nhà trường tổ chức trại hè hai ngày, trong đó có một đêm lửa trại truyền thống, địa điểm sẽ biết sau, nhưng có lẽ là vùng đồi núi ở một địa phương nhiều di tích lịch sử...

Rời khỏi nhà cô giáo, Quang "sọt" nói ngay :

- Hú vía ! May mà Sơn "sọt" ứng phó được trôi chảy... Còn cái tàu lượn, cậu "mặt già" mà dám nhận vợ của con cô giáo thì cũng liều thật !

Sơn "mặt già" đáp :

- Thế thì mới gọi là lên để xác định, làm rõ. Ấy thế mà lại được việc đấy nhé. Vợ ngay phải nhà cô hiệu phó, thì mới được biết kế hoạch cắm trại hè sắp tới chứ !...

*

Chúng ta cùng trở lại với tổ trình sát của Sáng "lợn". Chúng chia làm hai, đi so le nhau sát hai bên mép đường. Một bên Sáng và Tuyết Mèo con, một bên là Tùng và Hạnh. Cả bốn chậm rãi bước, mặt cứ nghênh nghênh, đến là buồn cười. Sáng dẫn các bạn ra khu nhà một, hai tầng bên trong khu tập thể, vì cậu đã nhắm mắt tưởng tượng lại buổi tối trên sân thượng để xác định và phán đoán khu vực rơi của chiếc tàu lượn. Song đi mãi mà bốn đôi tai chưa nghe được gì ngoài tiếng chó sủa, mèo kêu, chim hót, tiếng chày giã gạo, cửa xẻ gỗ và các loại cát-sét, ti-vi, búa đe, dao thớt hỗn độn, rối bời.

Chốc chốc, Sáng lại ghé mắt lên ngọn cây để kiểm tra... gió. Thấy tán lá đứng im phăng phắc là cậu ra lệnh : "Giải lao ! Chờ gió" cứ y như trong truyện Tam quốc, Gia Cát Lượng lập đàn cầu phong vậy. Ngồi nghỉ tạm ở một hàng nước chè, chưa uống hết chén nước, nhai dở miếng kẹo cao su hay quả ô mai chưa kịp tan trong lưỡi, Sáng đã vội vã đứng dậy trả tiền, giục già : "Tiếp tục lên đường. Lại có gió đông nam rồi!"

Đến đây, hẳn các bạn đã đoán ra và hiểu được vì sao Sáng "lợn" phải chờ gió để làm gì. Chắc mọi người còn nhớ cuộc thí nghiệm của cậu ta với chú ve sầu ngất chân

và cộng tám dán giấy trước cái quạt máy rồi chứ. Thực ra Sáng cũng lấu cá lấu tôm có hạng đấy. Chú ve bị ngắt chân thì đương nhiên là đau. Đau nó mới kêu nhặng xị lên - tức là ra-đa phát sóng đấy. Còn cái tám, (nói thì hơi tàn nhẫn một chút, song với loài côn trùng như ve sâu thì Sáng có xá gì) Sáng dán mảnh giấy mục đích để gió thổi, cái tám lay vào bộ giò đau của con ve, buộc nó phải rống lên liên tục. Hết gió, nghĩa là cái cẳng đau không bị chọc, chú ve dịu dịu con, tạm ngừng rên rỉ. Bởi thế, muốn tìm xác chiếc tàu lượn có buộc con ve sâu, Sáng phải chờ gió để nghe tiếng kêu của nó. Tất cả chỉ đơn giản như vậy.

"Giải lao" đến lần thứ bao nhiêu không nhớ nữa, chợt lại có trận gió thổi mạnh, Sáng "lợn" vừa định đứng lên giục "tiếp tục lên đường..." thì bỗng Tuyết Mèo con nhả hột ô mai trong mồm ra, "suyt" cả bọn lặng im, đầu nghiêng nghiêng, mắt nheo nheo nhìn lên tán cây :

- Trật tự, trật tự nào ! Các cậu có nghe thấy gì không ?

Cả bốn đứa cùng đứng lên, như thể để nghe cho rõ hơn. Quả thật, có tiếng "è ẹ vè vè" nho nhỏ đâu đây, tuy yếu ớt nhưng còn rõ lắm...

- Đúng rồi, y hệt tín hiệu ra-đa tố đã nghe ở nhà cậu Sáng, chỉ trong hơn một chút thôi...

Sáng "lợn" ngoẹo đầu, bước thêm mấy bước xa hẳn quán nước, ra giữa đường, tai hướng về phía có tiếng kêu. Một lát, nó nhoen cười :

- Nó đấy, nó đấy ! Chạy đâu cho thoát. Tuyệt tuyệt vời thật, đúng là Mèo Con có khác, đôi tai chuyên nghe chuột nhất chạy, tinh thật ! Các cậu, lên đường mau, nhằm hướng ra-đa phát sóng... bao vây gấp !

Thế là bốn đôi tai hút theo cái tiếng "è ẹ vè vè", lần từng bước cho đến khi rẽ vào một khúc ngõ nhỏ, thì tiếng kêu đã nghe rõ lắm. Mèo Con nhận xét :

- Đúng tiếng kêu hôm nọ, nhưng... sao tớ nghe giống tiếng... ve sâu thế ?

Sáng đáp luôn :

- Thì đúng ve sâu chứ còn gì nữa !

- Sao lại đúng ve sâu, cậu bảo ra-đa cơ mà...

- Thì dùng ve sâu làm ra-đa chứ sao. Thôi, không hỏi nữa, hạ hồi phân giải sau. Các cậu xác định chính xác xem tiếng kêu phát ra từ đâu, khẩn trương, kéo lại hết gió bây giờ...

Sáng vừa dứt lời, thì trời lại hết gió thật. Tiếng kêu im bật. Hạnh "chè đậu" lầu bầu : "Độc mồm độc miệng chưa, vừa nói hết

gió, thì gió hết luôn thật". Còn Sáng "lợn" thì mừng thâm trong bụng, "không ngờ cái thí nghiệm ve sâu - quạt máy lại hiệu quả đến vậy. Cũng may, con ve này sống dai, chứ nó va vào đầu chết nghèo rồi, thì có mà đóng tai lên nghe đến... hè sang năm cũng chẳng thấy".

Tín hiệu ra-đa ngừng phát, bốn trinh sát như bị mất phương hướng, đứng lơ ngơ giữa ngổ nhìn nhau. Thôi đành lại phải chờ gió vậy.

Hạnh ngây thơ hỏi Sáng :

- Cậu cấu tạo ra-đa kiểu gì mà quái dị vậy, tớ chưa nghe thấy có loại ra-đa nào phải có gió mới hoạt động cả. Họa chẳng chỉ có... chong chóng !

Sáng nói toạc móng heo, chẳng giấu giếm gì nữa :

- Đã bảo con ve sâu mà lại, "ra-đa ve sâu", cậu hiểu không. Im chờ xem, nó kêu lần nữa để bọn mình xác định điểm phát sóng cho chính xác. Lạy trời, nổi gió lên đi !

Lát sau, quả lại có gió thật. Tùng "khểnh" khen : "Cậu cấu phong ngang tài Gia Cát Khổng Minh rồi đó !". Tiếng "vè vè" lại phát ra, sau chặng nghỉ sức, chú ve kêu to hơn hẳn. Tùng lại nói : "May mà ở đây ít cây to, ve không tập trung về, chứ nó kéo bấy đàn cùng gào lên một lúc, thì cái ra-đa của cậu vô tích sự".

May mắn, trời nổi gió mạnh và liên tục, các trinh sát lần dò theo tiếng con ve sâu, vòng vèo quanh ngõ một lúc, cuối cùng thì Sáng reo lên :

- Kia rồi ! Tàu lượn 21, các cậu xem, nó hạ cánh lịch sự chưa. Sạch sẽ, bằng phẳng và cao ráo nữa.

Theo tay Sáng, cả bọn nhìn lên, trên nóc nhà mái bằng trong một cổng ngõ đóng kín, chiếc tàu lượn cánh đỏ, đầu đen, mình xanh nằm ngang hoàng như có ai phơi nó trên đấy vậy. Đuôi, cánh không hề bị xây xước, vẹo vọ, lớp giấy dán vẫn còn nguyên chưa rách.

Sáng nói nhỏ :

- Ăn đứt giải thưởng 100 nghìn rồi, các cậu ơi. Giờ chỉ còn nghĩ cách làm sao lôi được nó về là xong.

Tùng hiến kế :

- Các cậu cảnh giới, tớ sẽ trèo tường vào, nhanh chóng mang nó xuống, phi ra khỏi tường, sau đó vượt ra sau. Chỉ một loáng là xong thôi mà...

Tuyết Mèo con nói luôn :

- Không được, tự nhiên mà trèo vào nhà người ta là vi phạm pháp luật đấy, lỡ có ai nhìn thấy thì biết ăn nói ra làm sao, không cẩn thận có khi người ta hô "trộm" rồi bắt trói lên đồn thì oan gia. Không làm theo cách của cậu được. Theo tớ, tàu lượn của

minh, lơ rơi vào sân nhà người ta, thì gọi cửa vào xin đảng hoàng, làm gì mà phải lên lút vụng trộm...

Thấy Tuyết nói có lý, tất cả nhất trí, tiến về phía cánh cửa, Sáng "lợn" đưa tay lên gõ mấy tiếng rồi đứng chờ. Rất lâu, vẫn không có người ra. Sáng lại gõ cửa lần nữa. Rồi lần nữa. Rồi lần nữa... Con tức tối bắt đầu vằn lên mặt cu "lợn", Tùng "khểnh" thấy thế, nói trêu :

- Tay cậu vừa bị thương, nên gõ yếu quá, người ta không nghe thấy là phải...

Bị kích, Sáng vừa đập tay vừa đá mũi giày vào cánh cửa gỗ rầm rầm, miệng la lớn:

- Trong nhà có ai không, chết hết cả rồi hay sao?...

Tùng vội chạy đến, lấy tay bịt miệng Sáng lại :

- Sao cậu ăn nói vô lễ thế, cứ như truyện tiểu lâm. Chủ nhà người ta mà nghe thấy, thì cậu chỉ có bị đuổi thẳng cổ, chứ đừng có nói đến tàu lượn làm gì cho mất công...

Quả nhiên, có tiếng chân người bên trong, rồi cánh cửa mở hé, một bộ mặt vô vàng như người thức đêm không ngủ - kỳ lạ ở chỗ dáng vẻ rất lấm lét, sợ sệt - thò ra. Thấy chỉ có mấy cô cậu học trò, sắc mặt ấy thay đổi, quát toáng lên dữ tợn :

- Mấy thằng lỏi con, làm gì mà đèn của nhà người ta hết hò âm lên thế. Có cút ngay đi không thì bảo !

Chùng như đoán không phải là người chủ nhà, Sáng "lợn" cố nén tức, lễ phép :

- Làm ơn cho chúng cháu hỏi ông chủ có nhà không ?

- Không ai có nhà cả ! Đi vắng hết rồi. Xéo đi chỗ khác kẻo oan gia đầy con ạ.

- Chúng cháu muốn...

Sáng chưa nói hết câu, cánh cửa đã sầm lại, đóng kín.

- Phải tìm cách khác thôi ! Tình hình này không ổn rồi, ngay phút đầu đã không có "xu thế đối thoại" còn làm ăn gì - Tùng "khềnh" nói, trong khi Sáng "lợn" đứng giậm chân như Trương Phi ở sân nhà Ngọa Long Tiên Sinh, mặt bưng bưng sát khí như chuẩn bị đốt nhà người ta không bằng.

Tùng nói tiếp :

- Mà sao tớ thấy hình như trong nhà có chuyện gì khuất tất, ám muội hay sao ấy, nên mặt thẳng cha vừa rồi khác lắm, cứ như lấm lét, sợ sệt điều gì thì phải...

Tuyệt Mèo Con hòa theo :

- Tớ cũng có cảm giác ấy, ngay từ lúc ông ta lộ mặt ra. Nói chung, rất đáng khả nghi...

Hạnh "chè đậu" chen ngang :

- Thế bây giờ làm cách nào để lấy lại cái tàu lượn đây ? Theo tớ, phải tìm cách lấy cái tàu lượn trước đã. Xong xuôi mới tính chuyện xử lý ngôi nhà khả nghi này...

- Đúng đấy, tình hình phát sinh thành hai vấn đề rồi. Một là lấy lại xác tàu lượn, hai là tiếp tục điều tra, theo dõi ngôi nhà khả nghi này. Thế mà lại hay, đang rách việc, lại hóa có. Cảm ơn cái thằng cha thô lỗ vừa rồi, nếu không có nét mặt và cử chỉ của nó, thì mình đâu phát hiện thêm điều gì... Bây giờ, tớ đề nghị tiến hành từng việc một. Trước hết, là tìm cách lấy lại cái tàu lượn, các cậu có sáng kiến gì không ?

Tuyệt giờ tay :

- Trèo tường và gõ cửa, cả hai cách đều không ổn rồi. Tớ có cách này, các cậu xem có được không nhé...

Ngừng một lúc, Tuyệt đáp :

- ... Quăng dây !... Lấy một sợi dây nhỏ, buộc móc câu chạc ba ở đầu, như cái lưới câu chùm của cậu Tùng móc khăn tên tu hành rơm lùn trước ấy. Chọn một cậu giỏi ném, có lẽ ở đây là Tùng "khềnh", lấy đà quăng vào, làm sao trúng, hoặc quá cái tàu lượn, sau đó, bên ngoài kéo từ từ, móc cái tàu lượn lòi ra...

- Được đấy, được đấy ! - Sáng tán thành
- Ta thực hiện ngay thôi, Tùng đi kiếm dây và móc đi, bọn tớ ở lại theo dõi tiếp.

Tùng chạy đi, chỉ một loáng quay lại. Cậu ta lấu cá rút tiền túi rẽ vào một hàng xén mua ngay một cuộn dây và cái lưới câu chùm. Hý hoáy buộc xong, cả bọn chuẩn bị "phi pháo". Tuyết cầm một đầu dây, Tùng cầm cái lưới câu, quay quay mấy vòng lấy đà, rồi vút một cái, quăng lên sân mái bằng bên trong. Thật là một tay thiện xạ đa năng, cái lưới câu Tùng quăng lao bập ngay vào nan cánh chiếc tàu lượn, làm thủng cả mảng giấy đỏ. Bên ngoài, Tuyết cầm đầu dây giật giật thử, chiếc tàu lượn chuyển mình lắc lư...

- Ổn rồi - Sáng "lợn" khen - chú còi phi khá lắm, chẳng khác gì bộ lạc da đỏ Nam Mỹ. Mèo Con chuẩn bị kéo nhé...

Chợt có tiếng người cãi vã nhốn nháo trong sân :

- Mày đi đâu, định chạy hả ! Này, nói cho mà biết nhé, ăn non không xong với chúng tao đâu !

- Non già cái con..., đặt cả "khong", cả "nghèo" đều mất trắng cả, phải để cho bố mày còn sống qua ngày, mai còn gỡ chứ !

- Vào ! Chưa đến giờ ra khỏi đây ! Không tao cho chúng nó ra lôi cổ vào bây giờ...

Tiếng chân người xô đẩy một chập, rồi trở lại yên lặng.

Sáng ra hiệu bảo Tùng :

- Cậu leo lên cây, kiểm tra lại xem, trong sân còn ai không ? Nếu không, báo hiệu để Tuyết kéo luôn...

Tùng leo thoát lên một thân cây cạnh tường, ngó vào khoảnh sân. Trong sân, vắng không một bóng người. Trước cánh cửa đóng im ỉm, một chiếc ghế dựa để không. Góc sân, ngổn ngang vỏ chai rượu, lon bia và mấy chiếc xe máy để xô lệch. Tùng giơ ngón tay cái lên, báo hiệu "an toàn", tức thì, Tuyết Mèo con kéo từ từ sợi dây... Chiếc tàu lượn lượn bò dần từ giữa sân mái bằng ra phía ngoài...

Nhưng thật bất ngờ, khi cái tàu lượn chuẩn bị rời khỏi mép mái sân mái bằng, thì, như từ dưới đất chui lên, hay đứng hơn như kẻ độn thổ, trên mái bằng bật lên một thân người ở trần, mặt mũi đỏ gay, tóc tai, râu ria xồm xoàm, đứng chống nạch, trợn mắt nhìn về phía cánh cổng ngõ.

Tuyết ngừng kéo dây. Sáng, Hạnh ngồi thụp xuống. Chỉ còn Tùng "khénh", không kịp xử lý tình huống, cứ ôm nguyên thân cây bất động, như con nhái bèn trên ngọn khoai vậ.

- Đứa nào định làm cái trò gì thế hả ? Ông mà bắt được, ông thì đánh tuốt xác !...

Gã say rượu quá nạt, dọa dẫm om sòm một hồi, mà cũng không biết gã dọa dẫm ai. Chắc là quá say, nên gã không để ý đến cái

tàu lượn dưới chân, cũng chẳng nhìn thấy cu "khểnh" nhà ta đang ôm thân cây, bấy giờ mặt mũi cũng xanh như con nhái bén thật !

Gầm gừ một lúc, chẳng có đối tượng để trút cơn thịnh nộ, hầu như cũng nhận thấy mình vô lý, gã nọ tụt xuống biển mất, nhanh gần bằng lúc gã mọc lên.

Tuyết Mèo con chỉ chờ có thế, ngược mắt nhìn Tùng, con nhái bén lại giờ ngón tay cái lên. Tuyết nhanh chóng kéo dây... Chỉ 2 phút sau, chiếc tàu lượn đã ở trên tay Sáng "lợn".

92

NHỮNG HIỆN TƯỢNG KHẢ NGHI

Lấy lại được chiếc tàu lượn nguyên vẹn, chỉ thùng một bên cánh do mũi "tiêu" của Tùng "khểnh" phi vào, thì vừa lúc hai chiếc mô tô ở đâu lao đến, đổ xích ngay trước cánh

cửa ngõ đóng kín. Hai thanh niên lái xe ăn mặc không sạch sẽ lắm, quần áo nhàu nhĩ, nhưng trên tay đeo dây nhẫn vàng, nhẫn mặt đá, đồng hồ, cổ cũng lủng liểng sợi dây chuyền vàng. Đầu tóc họ không chải, vẻ mặt ngái ngủ, bụng beo. Một chiếc xe bấm năm tiếng còi "tin - tin - tin... tin... tin". Tùng "khểnh" để ý và nhớ ngay : ba tiếng ngắn, hai tiếng dài ! chỉ một lát, cánh cửa gỗ (mà Sáng "lợn" gõ hoài gõ hủy lúc nãy chẳng thấy ai) hé mở, người bên trong không nói câu nào, đánh mắt ra hiệu rồi mở rộng hai cánh, hai chiếc xe từ nãy vẫn nổ máy rồ ga phóng vọt vào sân, lập tức cánh cửa đóng lại như cũ.

Đáng lẽ, kéo lại được cái tàu lượn rồi, bốn cô cậu trình sát hoàn thành nhiệm vụ bước một, cầm chắc phần thắng của cuộc thi với giải thưởng 100 ngàn đồng, đã định hò nhau co cẳng chạy một mạch về điểm hẹn sau trường, song hai chiếc xe máy vừa đến với kiểu cách, ám hiệu bấm còi như thế làm cho bốn đứa không khỏi không chú ý. Chúng xúm lại ngồi rạp xuống một bên đường ngõ, giả vờ sửa sang chiếc tàu lượn, như một đám trẻ đang mãi chơi, chẳng thèm để ý đến ai. Sáng quyết định thật nhanh :

- Tùng và Hạnh mang tàu lượn về điểm hẹn ngay, để "phe" bên kia biết khỏi đi tìm nữa. Đồng thời thông báo lại với tụi nó toàn

bộ sự việc nghi vấn ở ngôi nhà này - nơi tàu lượn gây cánh. Tất cả tập trung lực lượng đến đây ngay. Tớ và Tuyết phục ở đây theo dõi tiếp. Nếu tiện, bảo bọn nó mang cả xe đạp đi cho cơ động. Sẽ cần đến đấy...

Tùng "khềnh" và Hạnh "chè đậu" đi rồi. Sáng và Tuyết nép sát bên nhau dưới một bụi cây rậm xa xa, dõi mắt về phía ngôi nhà mái bằng, quan sát:

Thời gian trôi thật chậm. Cô cậu chẳng ai có đồng hồ nên càng sốt ruột hơn. Rất lâu rồi, vẫn không thấy động tĩnh gì. Tuyết quay sang Sáng thì thào, gần quá nên cu "lợn" tưởng như thấy cả hơi thở của Tuyết phả vào má mình:

- Hình như Sáng... đôi phải không?

- Sao Tuyết biết? - Sáng thật thà hỏi lại.

- Tuyết nghe thấy cả tiếng tim đập của Sáng, rõ lắm, nên đoán thế...

Nói rồi, Mèo Con mụm mím cười, hai cái lúm đồng tiền hiện rõ trên má. Còn Sáng "lợn", chẳng hiểu sao mặt bỗng đỏ bừng, bụng thăm nghĩ: "Nguy rồi, cô bé đọc được cả đến... dạ dày của mình, chứ chẳng riêng gì tiếng tim đâu"...

Vừa lúc ấy, cánh cửa ngõ lại bật mở, hai thanh niên vừa phóng xe vào ban nãy theo nhau bước ra. Nhưng lúc này, họ chỉ dắt một chiếc xe. Sáng và Tuyết quan sát, gả

thanh niên để râu đi bên, lúc này trên tay chẳng còn đồng hồ và chiếc nhẫn nào nữa. Trên cổ cũng trống không thấy sợi dây chuyền đâu. Hai trinh sát nín thở, nghe họ đối thoại :

- Chỉ tại máu quá, chưa son thì đặt từ từ, đặt một quả to, không ăn có phải mất hết không ?

- Tao cứ hy vọng, nhất định thắng quả ấy, ba lần lẻ rồi, ai ngờ, nó xóc thế nào, lại lẻ nữa...

- Thôi, bình tĩnh, đi với tao ra đây, đặt cái xe này lấy ít tiền mặt, về cùng gỡ. Chỉ một câu son là lấy lại được tất cả thôi mà...

Hai thanh niên dắt xe ra đến đầu ngõ, Sáng và Tuyết cũng đã đứng dậy, bám theo. Lúc hai gã nổ máy chuẩn bị phóng đi, thì Sáng thấy Sơn "sợ" và Tùng "khểnh" cũng vừa tới trên hai chiếc xe đạp mi-ni màu đỏ. Chẳng nói trước, mà như đã hẹn, cả Sáng và Tuyết cùng chạy ra, nhảy tót ngay lên đằng sau xe hai cậu, nói rất nhanh :

- Bám theo !

- Bám theo ai ? - Sơn "sợ" hỏi.

- Hai người đi xe máy kia, phải guồng hết tốc lực mới kịp đấy.

Như hai rô-bốt mới được nạp điện, tức thì cả Sơn "sợ" và Tùng, một to con, một bé choắt, cùng chồm lên đạp thật lực, cùng lúc với chiếc xe máy vừa lao đi...

Hai cái mi-ni bánh nhỏ, đuổi theo chiếc mô tô Dream kể là chuyện khó tin. Ấy thế mà các trinh sát nhà ta cũng chỉ còn cách hai thanh niên nọ chừng ba chục mét, Sơn "sợ" như nhận ra điều gì, hốt hển hỏi Tuyết ngồi sau :

- Họ là ai thế ?

- Đối tượng !

- Trông quen lắm, hình như tay ngồi cầm lái là con bà Tư ở khu nhà mình thì phải, tên là Sinh...

Chiếc mô tô vòng ra phố, rồi đột ngột dừng lại trước một cửa hàng. Hai chiếc xe "cứu hỏa" cũng vừa tới nơi, cái đồ trước, cái đồ sau bên này đường. Bốn đứa cùng nhìn sang, tám biển đỏ kẻ hàng chữ trắng : "Tiệm cầm đồ". Khoảng 15 phút sau, hai thanh niên trở ra người không, ngoắc tay, gọi một chiếc xe ôm, chạy trở lại con đường cũ. Các trinh sát nhận thấy chẳng cần phải tiếp tục "bám đuôi" họ nữa. Mọi việc đã quá rõ ràng như ban ngày rồi. Sơn "sợ" bần thần mấy giây, lăm lăm :

- Đúng là tay Sinh con bà Tư. Không ngờ nó lại đổ đốn đến mức này ! Tệ hại thật...

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"ĐỘ SỨC Ở TRẠI HÈ"

NHẮN TIN

- Các em **Nguyễn Thị Ngọc Anh, Phạm Thị Kim Dung, Nguyễn Thị Kim Dung và Mai Thị Thanh Tâm** (nhóm D²AT), số 22 đường Chí Linh, T4-P9 thành phố Việt Trì : Chờ đón những vụ án của các em, mặt danh của nhóm thì viết tắt được, nhưng còn địa chỉ mà cũng viết tắt, các anh luận mãi mới ra để... hồi âm.

- Em **Trần Thanh Hương**, P205, C27, TT Tân Mai, Hà Nội : Em đọc rất tinh và phát hiện rất giỏi. HTĐN xin cảm ơn em. Chờ thư mới.

- Em **Vũ Thị Thu**, lớp 9I, trường PTTH Võ Thị Sáu, Hải Phòng : Em cũng hay viết tắt lắm đấy, trong khi giấy thừa những 1 trang. Thư sau, em khỏi cần đề "Cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN..." ở đầu nhé. Chuyện trục trặc của "hội kín" các em chưa phải là vụ án, nên "phá" làm sao được.

- Em **Lã Trần Mai Phương**, lớp 6 trường Võ Văn Ký, 17A Thái Nguyên, Nha Trang, Khánh Hòa : Chữ em rất đẹp, phẩy chấm cũng đúng nữa, tại em khiếm tốn đấy thôi. Cảm ơn em đã tặng ảnh. Váy "mốt" lắm.

- Hai em **Dương Thúy Bình và Đỗ Hồng Hải**, cùng 13 tuổi, lớp 7D và 7B trường THCS Kim Giang : Cảm ơn sự cổ vũ nhiệt tình và lòng mến mộ của các em đối với bộ truyện. Lời chúc NXB và Tác giả có đạt được hay không lại chính do các em một phần đấy.

- Em **Nguyễn Thị Mận**, lớp 6 chuyên văn trường THCS Vạn Sơn, Đồ Sơn, Hải Phòng : Bác hàng xóm nhà em đã tìm được 26 con gà tây chưa ? Em nói rất đúng, muốn điều tra vụ án phải có nhiều người cùng hợp sức làm cơ. Thực ra, cả ông Sơ-lốc Hôm cũng thế.

- Em **Lương Kim Mai**, lớp 6C trường PTCS Trần Quốc Toản, TP Hạ Long, Quảng Ninh cột 8 : Chiến công bắt trộm dưng cảm mà em đã được tặng bằng khen và thưởng 100 ngàn đồng ở địa phương thật giỏi và đáng biểu dương. Mai đã xem tập 9 chưa, "Nữ trinh sát giấu tài" chính là hình bóng của em đó. Thích không ?

- Em **Trần Quốc Duy**, nhà 101/1 đường Bùi Đình Túy, P22 quận Bình Thạnh, TP Hồ Chí Minh (đại diện nhóm T²HDN - Thuần, Thắng, Hiếu, Duy và Nghi) : Cảm ơn em đã đọc truyện rất kỹ, phát hiện nhiều lỗi... nghiệp vụ của các trinh sát C21. Chờ thư sau của em.

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

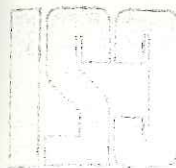
Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 1000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/1996.

ĐỒ 2HC0 16W16